

Nederlandsch Vrouwenleven

15 BLOEIMAAND 1943 • NUMMER 5

VOORJAARSBLOESEM

't Is Meie

Stephan Jansen

Nu breekt uit al - - - le twij - - - gen het fris - - sche jon - - ge
groen, De leeu - - - we - - - ri - - - ken stij - - - - gen de he - - mel te - - ge
moet. De he - - - mel te - - - ge - - moet De bloe - men staan in
bon - - te tooi Na - - - tuur wat ben je won - der mooi 't is Mei - - - e 't is
Mei - - - e - e 't is Mei - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - e 't is Mei - - - - - - - - - - - - - e

En als de knoppen springen,
Ontwaakt het gansch heelal,
De vogels gaan weer zingen,
De beek ruischt in het dal,
En daavrend schalt de jubeltoon,
Natuur wat ben je wonderschoon,
in Meie, in Meie.

De hooge boomen wiegen,
In gulden zonneschijn,
Hoe hoog de vogels vliegen,
Oh mocht ik met hen zijn,
En jubelen op blijden toon,
Natuur wat ben je wonderschoon,
in Meie, in Meie.

FOTO'S

Arbeiderspers 1
Volksche Werkgem. . . . 3
Loukie Plate 4
J. H. Hasewinkel 5
G. H. Cino 6
W. S. Swart 7
J. G. van Agtmaal 8
Otto 10-11
J. Kuiper 15
Folkers 16

TEEKENINGEN

Altena 1-15
Studio Nenasu 2-9-13
Cor van Deutekom 6
Nederlandsch Vrouwenleven 11

TYPOGRAFIE

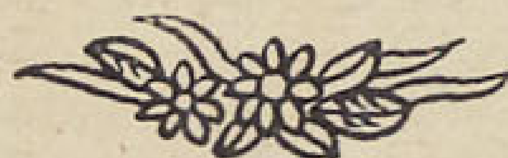
Studio Nenasu - Utrecht - Oude Gracht 172

Nederlandsch Vrouwenleven

TIJDSCHRIFT VOOR DE NEDERLANDSCHE VROUW

Verantwoordelijk redactrice: J. Jansen-van Balen te Amsterdam - Redactie-adres: Kruislaan 210 Amsterdam-Oost - Telefoon 52322

Administratie: de Lairessestr. 153, Amsterdam-W. Telefoon 29894 - Postgiro 320886 - Verschijnt voorloopig 1 maal per maand

MEIMAAND-BLOEIMAAND

Binnen alle duinen waar zij klom,
Heetten die valleien haar wellekom
(Herman Gorter: Mei)

Meimaand — Bloeimaand, dat is zoo begrijpelijk, dat wij er eigenlijk geen woorden aan behoeven te verspillen. De Meimaand is de mooiste maand van het jaar, waarin eindelijk de knoppen openspringen, boomen en struiken zich met bloesem tooien en de velden en weiden met bloemen overdekt zijn. De zomer kondigt zich aan.

Zoo hebben oude en nieuwe dichters de Meimaand altijd weer bezongen. Nu niet langer de vreugde om de eerste schuchtere knopjes, om de eerste kleine bloemetjes, die verscholen op warme plekjes voorzichtig te voorschijn komen, of om het vroege getjilp van een enkelen vogel, nu heerscht er vreugde, omdat de belofte van veel knoppen en spruiten in vervulling ging, omdat de natuur nu werkelijk in bloei staat.

Daarom is ook die andere oude naam voor de Meimaand zoo begrijpelijk en vanzelfsprekend: Wonnemaand. Want wonne beteekent niet anders dan vreugde, verrukking, genot.

En toch . . . vele nuchterlingen onder ons schudden hun hoofd, wanneer zij al de dichterlijke ontboezemingen over de Bloeimaand lezen. Want zij weten maar al te goed, hoe koud en guur onze Noordsche Mei dikwijls is, hoe de blijdschap om de bloesems en pas ontloken bloemen door zware wolkenluchten en gure regenvlagen verduisterd wordt.

Maar ook dat behoort zoo te zijn, en veel oude weerrijmpjes spreken van den koelen Mei:

Wanneer de Mei is koel en wak,
Brengt zij veel koren in den zak.

Is Mei koel, 't is voor elkaar,
Is hij droog, 't wordt duur van 't jaar.

Een koude Mei, een gouden Mei.
Een natte Mei, geeft boter in de wei.

De Mei, tot jubelmaand verkoren
Heeft toch den rijp nog achter de ooren.

En vallen ook niet de gedenkdagen der IJsheiligen midden in Mei? Merkwaardig is, dat in al deze rijmpjes, die gedeeltelijk toch wel van ouden datum zijn, steeds sprake is van Mei en het woord Bloeimaand nimmer voorkomt. Het woord Mei is dan ook van oudsher reeds een begrip, waarvan men niet gaarne meer afstand doet. Niet alleen de maand heet Mei, ook de Meiboomen, die men uit vreugde over den wederkeer van den zomer oprichtte (en nog opricht) heetten kortweg Mei. Zoo verbonden was deze naam met den boom, dat men ook van Mei spreekt, wanneer er van de Meimaand al lang geen sprake meer is. Ook bij het oogstfeest of midwinterfeest richtte men „Meien" op.

Meimaand — Bloeimaand, het zijn namen, die wij beide in eere willen houden, omdat zij ons beide wat te zeggen hebben.

ELSA M. VALETON

Weten wij het allen...?

Wij noemen ons Nationaal-Socialistische vrouwen. Maar weten wij ook allen, waar het op dit oogenblik om gaat...? Denken wij wel dag en nacht om de gevaren, die ons Volk zoowel als àlle Europeesche volkeren bedreigen? Weten wij allen, hoe wij moeten handelen en leven om deze gevaren te bezweren? Weten wij, wat de Geschiedenis van ons, Nationaal-Socialistische vrouwen eischt...?

Europa voert thans oorlog tegen de barbaren uit het Oosten, zooals reeds meerdere malen in de geschiedenis het geval was.
Heel veel bloed heeft daarvoor al gevloeid. De sterkste, gezondste en jongste mannen sneuvelen aan het front, de totale oorlog eischt ook onder de burgerbevolking tallooze slachtoffers, en het zal zwaar, zéér zwaar voor ons zijn, deze geweldige aderlating te boven te komen.

Wij willen niet anders gelooven, dan dat wij dezen oorlog *winnen* zullen. Maar afgezien van onze militaire kracht hebben wij, Germaansche volkeren, een nadeel ten opzichte van de volkeren in het Oosten: wij planten ons minder sterk voort. Ten deele komt dit, omdat wij, al zijn wij nog zoo eenvoudig, toch altijd eenige eischen blijven stellen aan geriefelijkheid en aan de mogelijkheid voor onszelf en onze kinderen om in het onderhoud te voorzien. *Onze beschaving gaat ongeremde voortplanting tegen*, wat bij onze tegenstanders niet het geval is. *Dit beteekent dat wij elk jaar in verhouding zwakker komen te staan tegenover onze tegenstanders, ook al winnen wij den oorlog. Wanneer wij dóórleven zooals wij dit tot dusver deden zullen wij nimmer veilig zijn tegenover de gestadig aanwassende en opdringende volkeren uit het Oosten!*

Wie dit dubbele gevaar: de verliezen door den oorlog en de geringe aanwas van de bevolking, eenmaal ten volle heeft overzien, beseft met ontzetting, dat *wij ons hiertegen zullen moeten beveiligen — of ten onder gaan*, afgezien van het feit, of wij den oorlog gewonnen zullen hebben...!
Onder dat „wij" verstaan wij ditmaal *alle* Germaansche volkeren. Want met ons eigen volk alléén mogen wij hierin niet rekenen. Wel blijft ons Volk gespaard voor de groote verliezen van een algeheele deelname aan den oorlog, en wel is het geboorte-cijfer hier het gunstigst van alle Germaansche volkeren, maar er zijn verschillende redenen, waarom wij daarmee niet tevreden mogen zijn.
In de eerste plaats mogen wij met gerechtvaardigde trots vaststellen, dat het Nederlandsche volk een „parel onder de Germaansche volkeren" is, zooals de Führer het uitdrukte. Ons Volk heeft vele uitstekende hoedanigheden en een sterke levenskracht. Daarom hebben wij den plicht tegenover onszelf en tegenover de andere Germaansche volkeren, ons Volk zoo groot en zoo sterk mogelijk te maken. De Leider zei eens: „er zijn nooit teveel Nederlanders". Het is niet genoeg, dat de bevolking in Germaansch Europa sterker aangroeit, deze vermeerdering moet ook van goede hoedanigheid zijn. Ook al is ons Volk als geheel gezond en waardevol, toch kunnen wij het scheiden in een *beter* en in een *minder goed* deel. Vanzelfsprekend zien wij graag, dat juist dat beste deel zich het sterkst vermeerdert, zoodat ons Volk zich niet alleen „voortplant", maar ook „omhoog" plant, steeds beter wordt! Wij staan hierin reeds in het voordeel tegenover de volkeren in het Oosten. Eén Germaan presteert meer dan een handvol Russen. Maar dit voordeel zal nog veel grooter moeten worden, willen wij veilig staan.

Waarom wij dit vraagstuk in een Vrouwenblad behandelen? Omdat het in de eerste plaats van de vrouwen afhangt, of hierin verandering zal komen.
De vrouw baart en verzorgt de kinderen, die straks weer de nieuwe generatie van haar Volk zullen vormen. In de eerste plaats hangt het dus van den wil van de vrouw af, of deze volgende generatie groot zal zijn, en of zij gezond zal zijn. Inzicht en moed behoort daartoe; wij spreken daarover een andere maal. Ditmaal stellen wij elkaar slechts deze eene vraag: *Weten wij het allen wel*? Weten wij, dat er niet alleen het onmiddellijke gevaar aan het front bestaat, waartegen de mannen vechten en er hun leven voor geven, maar dat er ook nog een tweede, minder zichtbaar maar misschien veel grooter gevaar bestaat, namelijk, dat wij misschien na de overwinning het toch nog zouden verliezen, omdat wij te klein in aantal en te weinig gezond zouden zijn...? Beseffen wij, dat dan alles, alle offers van goed en bloed, alle leed en alle verwoestingen, alle idealisme en alle heldenoffers dan *tevergeefsch* zouden zijn geweest?... Beseffen wij, vrouwen, dat het gevaar aan het front door de *mannen* overwonnen wordt, maar dat dit tweede gevaar *door o n s bezworen zal moeten worden*...? Weten wij het allen...?

BROER EN ZUS

Hij: een ferme blonde jongen — en zij: een echt meisje, knap en lief .... een trotsch bezit voor hun moeder!

Hoe moeten we kruiden?

Dille (Anethum graveolens).
Andere namen: Dillebruid, dil.
Een bijzonder geurig toekruid, dat op vele manieren gebruikt kan worden. Het heeft een fijnen smaak en is daarom uitermate geschikt om als jong kruid rauw te worden gegeten op de boterham, bij tomaten en allerlei soorten rauwkost. Sla, wrongel, soepen en sausen kunnen er mede gekruid worden; ook voor gekookte visch is het bijzonder geschikt. Dil mag niet worden meegekookt, daar het dan zijn fijn aroma zou verliezen.
Een thee- of koffielepel van de fijngesneden blaadjes is meestal voldoende.
De bloeiende plant is onmisbaar bij het maken van augurken en komkommers; het wordt dan in zijn geheel met bloemen en onrijpe zaadkronen kwistig gebruikt.
De geheele plant kan men fijngesneden ook in wijnazijn laten trekken; men verkrijgt dan dilazijn.
Het zaad, dat in reformhuizen, in apotheken en sommige drogisterijen verkrijgbaar is, is bruikbaar bij het inmaken van augurken, komkommers en boonen (evenals venkel) en ook bij sla van witte en roode kool.

Dragon (Artemisia dracunculus).
Andere namen: Keizersla, drakenbloed, drakenkruid, klapperkruid.
Is een onmisbaar kruid voor den inmaak van zure augurken, komkommers en uitjes. Men maakt hiertoe een ruim gebruik van de jonge spruiten in hun geheel.
Voor sausen en mayonnaisen, in rauwkost en allerlei soorten sla, bij haring en alle gemarineerde visch, en in kruidenboter is dragon, spaarzaam gebruikt, een pikant en zeer gewaardeerd toekruid. Men neemt daartoe de fijn gesneden jonge blaadjes.
Ook bij de mosterdfabricatie vindt het toepassing.
De jonge spruiten, in azijn getrokken, leveren dragonazijn; met andere kruiden gemengd vormt het een bestanddeel van kruidenazijn. Dragon mag niet worden meegekookt, wil het zijn aroma behouden.

Kervel (Anthriscus cerefolium).
Andere namen: Stekelzaad, moeskruid, tamme kervel.
Dit kruid met zijn anijsachtigen smaak is uiterst geschikt voor een gezonde voorjaarssoep en versch voor rauwkost; met bieslook en andere kruiden voor kruidensaus en kruidenboter.
Fijn gehakte kervel- en selderijblaadjes smaken lekker op de boterham.
Voor het kruiden van sausen kan kervel ook worden gebruikt.
Het uitgeperste sap vindt in het voorjaar toepassing bij kruidenkuren.
Men laat kervel liefst niet meekoken: aan soep voegt men dus eerst kort voor het opdienen een kleine handvol fijngehakte blaadjes toe.
Het kruid is vaak in den groentenwinkel verkrijgbaar.
Men kan het echter ook gemakkelijk zelf kweeken. Daar het spoedig in het zaad schiet en dan niet meer bruikbaar is, zaait men herhaalde malen uit en wel van Maart tot Augustus.
Kervel kan niet worden gedroogd, omdat het daarbij zijn geur verliest. Wil men het 's winters niet missen, dan moet men het sap uitpersen en in kleine flesschen sterilliseeren.
Voor een recept van kervelsoep, zie blz. 12.

Hyssop (Hyssopus officinalis).
Andere namen: Yssop, paddekruid, yisope, ispe.
Hyssop heeft een eenigszins bitteren smaak en een aromatischen geur. Men gebruikt de jonge spruiten en blaadjes voor den bloei; dan zijn ze nl. het geurigst.
Het kruid is geschikt voor sausen, gebraad en ragout, voor soepen en verschillende soorten sla, ook bij rauwkost, op rauwe tomaten en in wrongel.
Men gebruikt er slechts kleine hoeveelheden van.
Hyssop mag niet worden meegekookt.
Voor wintergebruik kan men het drogen, ofschoon het dan wel een weinig van zijn geur verliest.

Marjolein (Origanum majorana)
Van dit bijzonder aromatische kruid gebruikt men de blaadjes kort vóór den bloei.
Marjolein is vooral bekend als specerij voor worst, maar ook voor allerlei andere spijzen is het van groote waarde, zooals peulvruchten (erwten- en boonensoep), vleesch-, gevogelte- en vischgerechten, sausen, paddenstoelen, sla en spinazie, bij rauwkost en in vegetarische broodbelegsels. Men gebruikt er slechts zeer weinig van, daar ze sterk kruidt.
Marjolein kan meegekookt worden en behoudt ook zeer goed haar geur. Hierdoor is ze voor winterkost zeer geëigend.
De *wilde marjolein* (Origanum vulgare), ook genaamd: dost, origa, welghemoet, bergvreugd, palingkruid, is in tegenstelling met de echte marjolein overblijvend. Ze is forscher van bouw, minder fijn van smaak en verliest bij het drogen ook spoediger haar geur. Overigens wordt ze voor dezelfde doeleinden gebruikt.

Thijm (Thymus vulgaris).
Andere namen: Winterthijm, riekaard, Roomsche kwendel, tijmiet.
Thijm kruidt zeer sterk en mag daarom alleen in uiterst geringe hoeveelheid gebruikt worden. Versch wordt het zeer fijn gehakt.
Een snuifje thijm is voor sausen en jus, voor gebakken aardappelen en andere aardappelgerechten, voor eenpansmaaltijden van peulvruchten en bij paddenstoelen een uitstekend toekruid. Ook in rauwkostschotels en allerlei soorten sla is het voortreffelijk te gebruiken.
Thijm kan meegekookt worden en behoudt ook gedroogd zijn geur. Men stroopt na het drogen de kleine blaadjes van de takjes af en wrijve ze fijn. *(Wordt vervolgd)*

M. JAPING-SÜLZNER

EEN TWEETAL BOEKOMSLAGEN ...

dat als voorbeeld van goed volksch handwerk kan dienen

Het materiaal was een restje gewone, grove jute, waarvan een gedeelte met een zakje kleurstof donkerbruin werd geverfd. Van het ongeverfde stuk werden draden uitgetrokken (vandaar dat dit kleiner is uitgevallen!), waarmee het patroon in kruissteek op de donkerbruine stof werd geborduurd, dus jute op jute. Omdat er nu van het donkerbruine niets meer over was, moest het parmantige paardje op de ongeverfde jute worden geborduurd met D.M.C.-garen (houtbruin). De patronen zijn (gewijzigd) overgenomen uit de prachtige verzameling kruissteekpatronen, die door de Deutsche Frauenschaft zijn uitgegeven onder den titel:

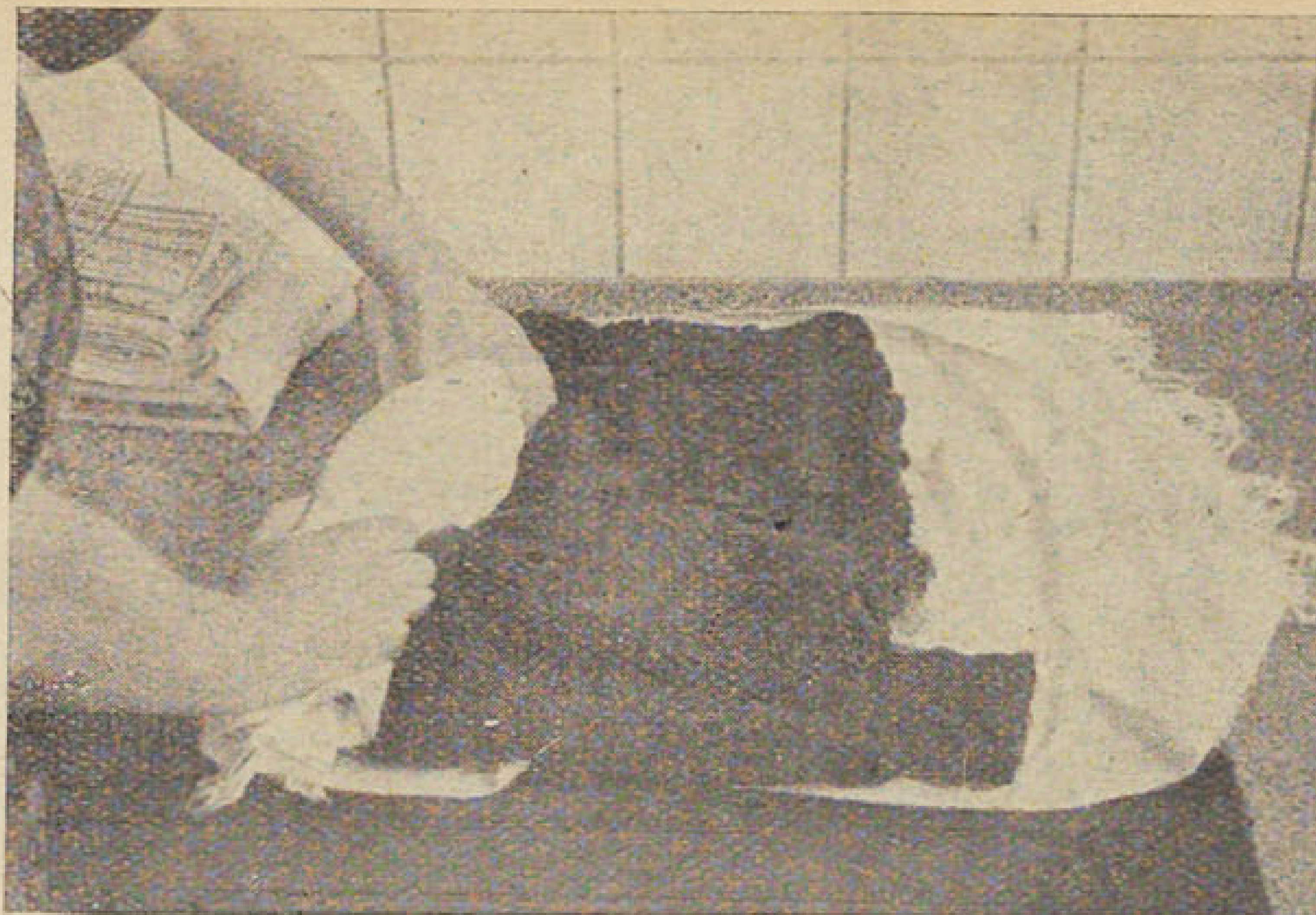
Gestickte Sinnbilder

eine Sammlung deutscher Sinnbilder für Kreuzstichstickerei, bearbeitet von Christel Wöhrlin: herausgegeben von Hans-Friedrich Geist (Verlag N.S. Frauen-Warte, München).

De figuren van de boekomslagen hebben de volgende beteekenis:
Het hert is het zinnebeeld van adel en kracht; de (halve) levensboom daarboven draagt ontluikende knoppen, verbeeldt dus de lente, evenals de bloem op den ondergrond.
Het paard is het zinnebeeld van ridderlijkheid en trouw; de (halve) levensboom daarboven met zijn neergebogen takken laat de bladeren vallen; dit, en het gebogen, stervende gras onder de hoeven van het paard, duidt op den herfst.
Deze twee boekomslagen werden vervaardigd door DIKA.

Het wasschen van gebreide wollen kleeding

Nu we ons wintergoed gaan opbergen, zijn er heel wat kleeren die een beurt noodig hebben, en daarbij zal ook wel gebreid wollen goed zijn. Ons eerste werk is dus deze kleedingstukken te verzamelen en deze om te keeren, uit te kloppen en te borstelen om al het losse vuil er uit te verwijderen. Vervolgens kijken we eens of er ook extra vuile plekken zijn, deze merken we dan met een draadje van een afstekende kleur, dus licht op een donker kleedingstuk en omgekeerd. Dit doen we om later in het sop deze plekken gauw terug te kunnen vinden. De volgende belangrijke voorbereiding is *het meten* van het kleedingstuk. We kunnen de trui, of wat het ook is, dan later precies op maat en in het juiste model brengen, zoodat uitrekken of krimpen niet behoeft voor te komen. U meet lengte en breedte, zoowel van het lijfje als van de mouw en schrijft dit nauwkeurig op.
Voor het wasschen gebruiken we zeep, die op den bon verkrijgbaar is, òf een speciaal waschmiddel, waarop vermeld staat, *dat het ook geschikt is voor wol en zijde!* Let hierop vooral, want lang niet alle waschmiddelen leenen zich ervoor, en we moeten vooral heel zuinig met onze wollen kleedij omspringen.

Wanneer het te wasschen kleedingstuk uit verschillende kleuren gebreid is moeten we dubbel voorzichtig zijn bij het wasschen, om doorloopen en afgeven van de kleurstoffen te vermijden.
EFFEN wollen goed, dat niet afgeeft in het water, kunnen we een uurtje laten weeken in lauw water, waarin wat van het juiste waschmiddel is gedaan. Na het weeken, volgt het wasschen, eveneens in een lauwwarm sop van het speciale waschmiddel, òf als U dit kunt krijgen in een sopje van houtzeep.
Gebreid goed mag men nooit wringen o wrijven, maar alleen losjes door het sop heen knijpen en drukken. Vuile, gemerkte plekken voorzichtig op de vlakke hand leggen en wrijven met de andere hand. Zoo noodig een tweede sop geven en dan het waschgoed zorgvuldig in lauw water naspoelen tot alle zeepdeeltjes verwijderd zijn.
Druk het goed dan voorzichtig, maar stevig uit, rol het liefst in badhanddoeken en druk daarin het overtollige vocht eruit. *Leg* het kleedingstuk dan te drogen op een tafel of op een schoonen vloer, waarop eerst doeken of een laken zijn uitgespreid. Breng het kleedingstuk in het goede model en op de juiste maat. Als het goed bijna droog is kan het desgewenscht hangend op een rekje of lijn verder drogen.
Wanneer we *verschillend gekleurd weefsel* hebben, mogen we dit *niet* laten weeken. We gaan het eerst weer uitkloppen, opmeten en zoo noodig merken. Dan wasschen we het vlug en spoelen onmiddellijk na. We rollen het kleedingstuk weer in badhanddoeken en zorgen zoodoende, dat het meeste vocht eruitgedrukt wordt. Vervolgens leggen we het op de met een doek of laken bedekte tafel of vloer, maar we moeten er voor zorgen, dat er *nooit twee lagen op elkaar mogen liggen*, dus steeds oogenblikkelijk de mouwen, het lijfje en bv. den kraag opvullen en van elkaar scheiden door doeken. De kleuren kunnen dan nooit doorloopen of afgeven. Vanzelfsprekend geven we weer het goede model en de juiste maten aan het kleedingstuk. Als het bijna droog is, kan men het hangende verder laten opdrogen.
Wanneer U al deze regels goed opvolgt, zult U ongetwijfeld goede resultaten hebben van Uw waschbeurten.

J.C.K.

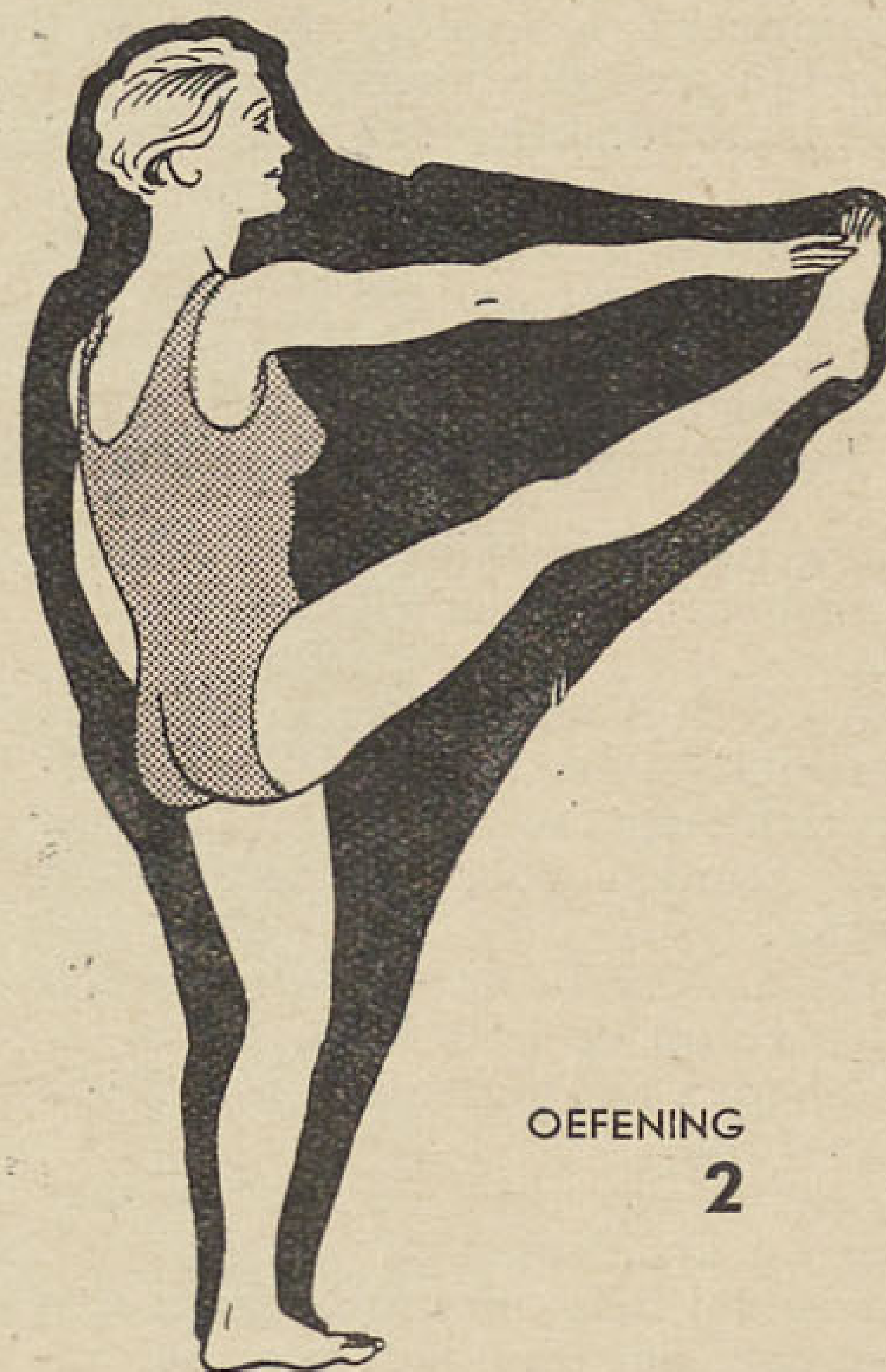
En ... goed hard geloopen?

Gingen die groote passen nog niet zoo best? Wel, dan behandelen we vandaag een paar „huiskamer" oefeningen om de beenen wat los te krijgen. Nu weten wij wel, dat huisvrouwen en in het algemeen: werkende vrouwen er niet zoo gemakkelijk toe komen om in haar eentje zulke oefeningen te gaan uitvoeren. We zijn niet eens zoo heel erg vóór die kameroefeningen, want de resultaten van het gezamenlijke oefenen op gymnastiekavonden zijn doorgaans veel grooter! Maar er zijn nu eenmaal vrouwen die daaraan, om welke reden dan ook, niet mee kunnen doen. Voor háár geven we onderstaande oefeningen, en drukken haar daarbij op het hart: „Lees ze niet alleen maar voer ze uit!"

OEFENING 1. *Maakt U eens een grooten stap, voorste voet stevig aan den grond, bij den achtersten voet, de hiel omhoog, net of U loopt. Beide voeten wijzen recht naar voren. Nu de voorste knie flink doorbuigen, door het lichaam te laten zakken. Het bovenlichaam goed rechtop houden, dus niet naar voren op de knie gaan leunen! Nu telkens het lichaam diep door laten zakken, doorzakken en weer opveeren. Eén, twéé, één twéé. Wanneer het goed gaat, schuiven we den achtersten voet wat achteruit, zoodat de stap grooter wordt. En steeds blijven doorveeren!*

OEFENING 1

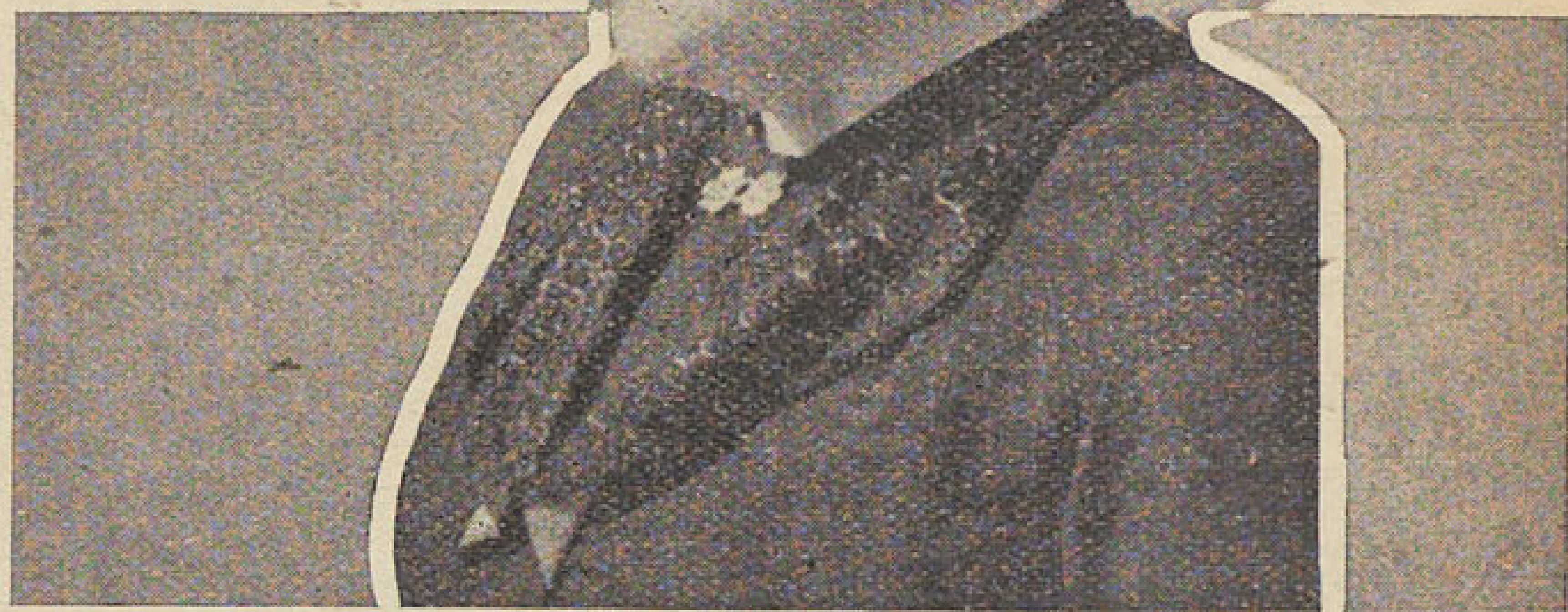
OEFENING 2

Als U dit een tiental keeren hebt gedaan, dan de voeten wisselen.

OEFENING 2. *Hef den linkerarm recht voor U uit, probeer nu met den linkervoet tegen de linkerhand te tikken. Ja, net een balletdanseres! De knie goed recht houden! Na dit eenige keeren gedaan te hebben den rechtervoet tegen de rechterhand laten tikken. Mooi zoo. Morgen wéér, en de heele week zoo oefenen!*

GEGEVENS: R. GERRITS—OVING

STAD EN LAND

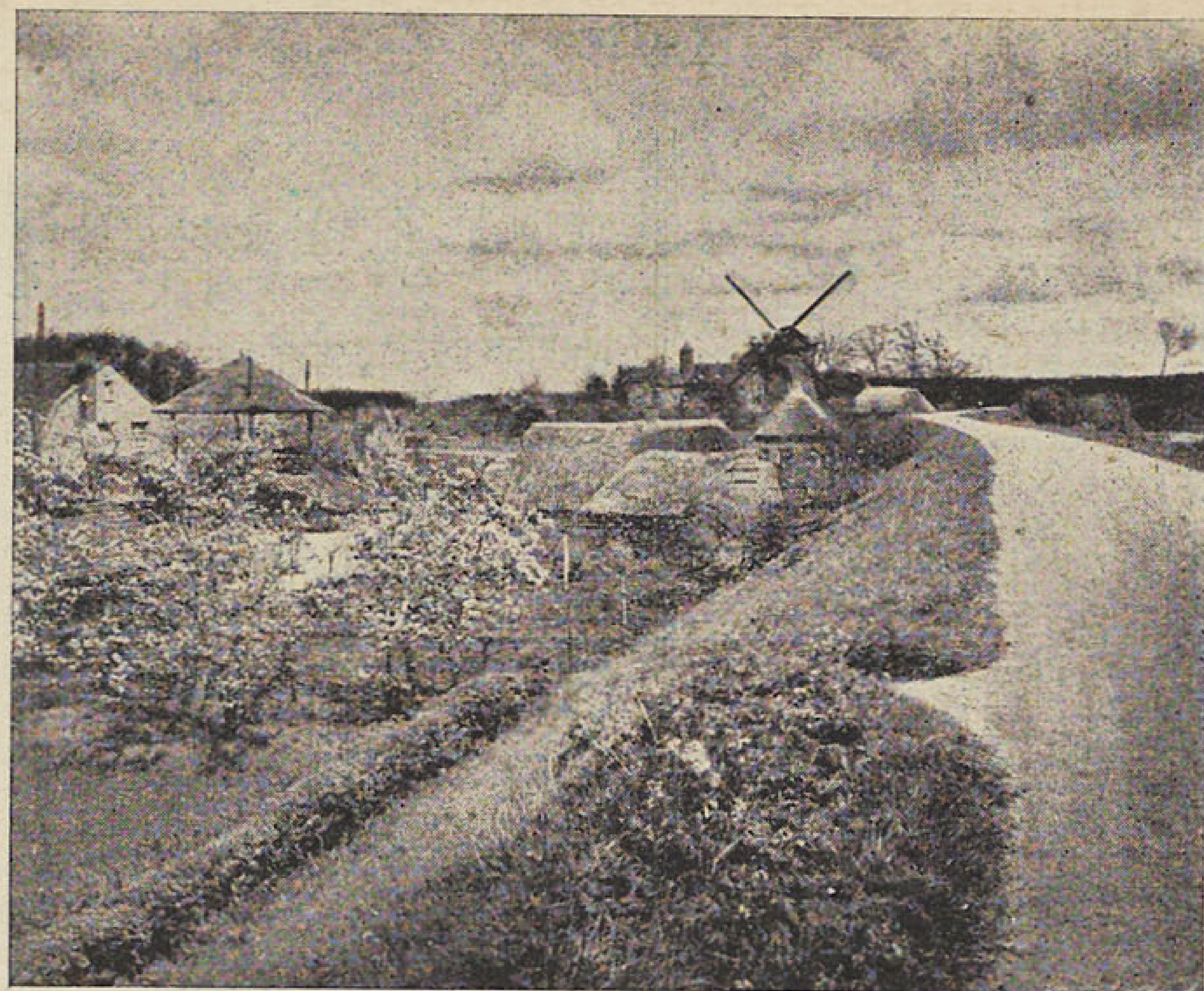
Een brief uit Drenthe

Beste Lien,
Nu we afgesproken hebben, dat we elkaar regelmatig zouden schrijven, neem ik vanavond maar meteen mijn kans waar, want er ligt niet direct ander werk te wachten en wie weet, hoe het morgen weer is.
Allereerst wil ik je schrijven, dat ik het prettig vind, dat ik je nu ken. Onze Geert sprak natuurlijk wel veel over je, maar daaruit leer je iemand toch nooit goed kennen. En je weet wel, dat we er hier allemaal een beetje bezwaar tegen hadden, dat hij een meisje uit de stad nam. We waren bang, dat dat moeilijkheden zou geven, want als er *ergens* verschil bestaat tusschen stad en land, dan is het wel hier . . .! We wonen niet eens zoo ver van Coevorden af, maar we leven nog echt in een „boerengemeenschap", zooals het heel vroeger in ons heele land geweest moet zijn. We waren allemaal erg blij, toen je zei dat je die zwarigheden zelf wel voelde, en wat mij betreft, ik vind het een best plan, dat jij en ik mekaar veel zullen schrijven, zoodat jij wat meer met onze manier van doen vertrouwd raakt.
Je zult daar al heel wat van snappen als je maar altijd bedenkt, dat wij menschen hier allemaal op elkaar aangewezen zijn. Al naar de boerderijen hier liggen, behooren we tot de eene of tot de andere buurtschap. Wij hier hooren met z'n zestienen buren bij elkaar, soms zijn het er meer, soms minder. Dat is maar niet zoo willekeurig bepaald, maar in den loop van eeuwen zoo gegroeid.
Dat we een „buurtschap" zijn, beteekent, dat we mekaar in alles bijstaan. We hebben plichten tegenover elkaar en niemand zou eraan denken om die niet na te komen, ook al, omdat je, als je later zelf eens iets zou overkomen, ook niet op hulp hoefde te rekenen.
De plichten die vanzelf het meest voor de hand liggen, zijn die bij geboorte of sterfte en bij ziekte, 't zij van de menschen of van het vee. En dan verder ook wel 'es bij ander werk, dat een mensch alléén niet afkan en waar je hulp bij moet hebben.
Nu Geert en jij toch al trouwplannen hebben, zal ik maar beginnen met je te vertellen dat onze naaste buurvrouwen en -mannen ons zullen helpen met de bruiloft . . .!

Laten we hopen, dat de distributie dan voorbij zal zijn, want dan kan er weer net als vroeger, een groote ham gekookt worden op den dag vóór 't feest, om op je trouwdag het brood mee te beleggen voor de bezoekers. Op het oogenblik doen wij het met kaas . . .
Zoo heeft de oorlog aan veel oude gebruiken een eind gemaakt, ook al aan het schenken van brandewijn met rozijnen, boerenjongens en jenever op zoo'n dag. Alle eterij en drinkerij wordt door je buurvrouwen verzorgd en in jullie trouwen stelt de heele buurtschap belang. Op den dag van de bruiloft komen 's avonds de buurjongens en -meisjes ('s middags is alleen voor de familie). Den anderen dag worden de buurvrouwen met hun mannen verzocht, en eenigen tijd na de bruiloft worden jullie dan weer bij de buren op visite gevraagd en krijgen jullie een geschenk van ze, van de heele buurtschap.
Je vertelde de laatste maal van je zuster, die pas een kleine had gekregen. Nou, wanneer jij zelf over 'n jaar of wat in hetzelfde geval komt te verkeeren, zal je wel merken, dat het hier anders toegaat, en wat mij betreft, ik zou niet met jullie in de stad willen ruilen. Hier spant de heele buurtschap zich voor je in als dat noodig is; we regelen alles onder mekaar, en de eenige vreemde die eraan te pas komt, is de dokter, maar die kennen we hier ook al heel wat jaartjes. Een tijdje vóór de geboorte vraag je dan eerst de twee naaste buurvrouwen op bezoek, en je vraagt ze, of ze je willen helpen als je uur daar is. Want zoo'n vreemde verpleegster uit de stad, daar heeft hier niemand iets mee op. Zoo'n mensch heeft doorgaans geen idee van je huishouding, en dan, in die dagen een wildvreemde over je vloer, dat is niet alles, afgezien nog van wat het je kost! — Nee, je eigen buren, daar kun je je op verlaten, die zullen je zaakjes behartigen alsof je er zelf voor stond. En bij de bevalling helpen ze den dokter ook; menige boerenvrouw is zoo goed als de beste vroedvrouw. Wat dat betreft zijn jullie in de stad heusch een beetje achterlijk. Bij ons vinden we het even vanzelfsprekend, dat een vrouw bij een bevalling kan helpen, als dat ze koken en naaien kan, en zoo is het toch ook!
Als je dan na de bevalling weer op de been bent, komen alle buurvrouwen uit de heele buurtschap je op 'n dag „aanspreken", om te kijken hoe het jou en den kleine gaat, en of het een flink kind is, dat je hebt voortgebracht. Ze verheugen zich ook dat alles zoo voorspoedig is gegaan, alsof zij er ook een deel aan hebben, want we zijn hier allemaal op mekaar aangewezen. — Ze nemen dan allemaal wat voor je mee. Vroeger was dat steevast een half pond koffie. Tegenwoordig geven ze geld of koekjes of zoo. Vroeger kwamen ze ook nog later een doopvisite maken, maar ook dat is in dezen tijd afgeschaft; 't gaat niet meer op 't oogenblik.
Zoo weet je alvast wat je te wachten staat als je met onze Geert trouwt. Schrijf nu eens, of je 't niet mooi vindt, dat gemeenschapsgevoel. Ik denk, dat je het niet meer zal willen missen als je 't eenmaal hebt meegemaakt. Weet je, je moest eigenlijk alvast maar eens kennis maken met de buren als je weer eens overkomt.
Een volgende maal schrijf ik je méér; voor ditkeer is het genoeg.
Vele groeten van ons allemaal hier,

je Roelfien.

Bloeimaand IN NEDERLAND

Overal in ons land bloeiden de vruchtboomen . . . . , In de Betuwe, dat vette kleiland tusschen de rivieren, leeken de groote boomgaarden wel rose-en-witte lusthoven. Daar drijven op mooie dagen groote witte wolken over het wijde rivierland, wolken zooals ze haast nergens anders dan juist in Nederland te zien zijn . . . . . Ook in kleine tuinen en op smalle erven bloeiden de vruchtboomen. Maar daar staan ze niet onder een wijden hemel, maar in de innige beslotenheid van erf en huis.
Zóó is ons vaderland: grootsch en innig tegelijkertijd.

GEPEINZEN BOVEN EEN BOEK

. . . . en een praatje over mode!!! [1])

Strikjes en kwikjes, schuimige kant en kunstig borduurwerk, ritselende zijden linten en kleurrijke stoffen: „dat sijn altegaeder saecken die ons vrouwen seer vermaecken"! Laten wij maar eerlijk zijn, voor den invloed van Mevrouw Mode zijn wij geen van allen, jong of oud, geheel ongevoelig. Dat is een onderwerp, waarover wij altijd weer, zelfs wel met een volslagen vreemde, een gezelligen „boom" kunnen opzetten, en dat onuitputtelijk is door zijn veelzijdigheid en zijn niet te ontkennen invloed op onze samenleving. Want welke vrouw, die werkelijk vrouw is en die haar vrouw-zijn met bescheidenheid en gratie weet te belijden, zal een harer meest vrouwelijke eigenschappen, haar ingeboren behaagzucht, altijd en volkomen kunnen verloochenen . . . ?

Er is een tijd geweest, waarin een vrouw zich mannen-allures meende te moeten aanmeten met een uitgeschoren nek en héél kort geknipte, sluike brillantine-haren, en vormloos-platte recht-toe-recht-an-jurken zonder eenige taille (met, als „vergoeding", als homoepatisch tegengif, de akelig korte rokjes, liefst tot iets boven de knie), bij welke allesbehalve sierlijke dracht een paar gele nicotine-vingers behoorden als gevolg van de onvermijdelijke, in den neergetrokken hoek van een cynischen mond neerbungelende sigaret . . . Maar dat tijdperk is afgesloten en voorbij, en met een zucht van verlichting hebben wij vrouwen het den rug toegekeerd en zijn weer „gewoon" gaan doen.

De mode in het verleden, de mode in het heden, en de mode in de toekomst. Altijd weer is de mensch nieuwsgierig naar dat wat komen gaat, en zoo'n gezellige modeschouw, waar wij vergast werden op tal van smaakvolle en kunstzinnige vindingen op gebied van onze kleedij, had ook vóór dezen oorlog al onze belangstelling. Ook nu worden dergelijke mode-middagen, in een begrijpelijken honger naar ontspanning, zéér druk bezocht, maar veel oorspronkelijks zien wij er toch niet. Hoe kan het ook anders? De oorlog legt ons allen, zonder uitzondering, op elk gebied, groote beperkingen op, en omdat „mode" nu eenkeer gepaard gaat met het tentoonspreiden van een zekere weelde (luxe), is ook zij momenteel volkomen gekortwiekt, en zal zij geduld moeten hebben tot na den oorlog om haar vleugels weer ten volle te kunnen uitbreiden.

De mode van het heden moet zich ertoe beperken om „ervan te maken, wat ervan te maken is", en telkens weer worden wij aangenaam verrast door de wonderen, die een rijke fantasie en een paar vaardige vingertjes te voorschijn weten te tooveren. Van oud nieuw, en van niets iets maken, dat is tegenwoordig al een héél dankbare taak. Het begrip „zelfgemaakt" heeft zijn vroeger waas van geringschatting verloren, en juist met iets zelfgemaakts, iets dat practisch niets kost en uit het niets is ontstaan, kan de vrouw, die ondanks alle moeilijkheden zich tòch nog goed weet te kleeden, alle eer inleggen, méér dan ooit tevoren.

En de mode van het verleden? Onwillekeurig moeten wij glimlachen. Wij denken immers aan wespentailles, en schuiten van hoeden, zwaar beladen met geweldige massa's dikke struisveeren, breede linten met groote strikken, bloemen en allerlei fruit; wij denken aan zoo'n „idiote" queue Paris (waar wel een aapje op kon zitten!"), aan ruischende, sleepende rokkenvrachten en knellende corsetten uit den tijd van migraines en appelflauwtes. Dàt is immers de mode van „vroeger", d.w.z. van de tachtiger jaren. Maar verder terug gaat onze blik eigenlijk niet, dat is geschiedenis, dat behoort tot de historie, die ons maar matig interesseert. Maar waarom toch? Ook het Biedermeyer-costuum is toch eens „de nieuwste mode" geweest, gedurfd en een beetje belachelijk, evenals b.v. nù de practische rokbroeken voor onze fietstochten. Ook de Renaissance en onze Gouden Eeuw hadden hun „rages" en „dernier-cris", die vaak ontstonden door nieuwe uitvindingen en invoer uit verre gewesten. Denk maar aan den invloed van de naaimachine (japonnen met veel strooken), en den plotselingen toevloed van kleurige Indische sitsen door toedoen van de Oost-Indische Compagnie.

Het eerst in de steden ontstonden ze, de nieuwe modes, in de middelpunten van handel en verkeer, en vandaar drongen ze door tot het platteland, waar ze, veranderd en pasklaar gemaakt voor de daar heerschende gewoonten en opvattingen, meestal veel langer stand hielden dan in de drukke stad, waar steeds weer nieuwe indrukken de oude kwamen vervagen. Zoo ontstonden de drachten, die, van oerdegelijk materiaal vervaardigd en met liefde en toewijding versierd, van vader op zoon en van moeder op dochter werden overgeërfd, en, al naar hun kostbaarheid met meer zorg bewaard en alleen op hoogtijdagen gebruikt, soms het verglijden van vele tientallen jaren wisten te overleven.

Ons kleine, overbevolkte landje heeft tè zeer in de branding van den tijdstroom gelegen, om veel van dat verleden te laten voortvegeteeren. Te druk is het verkeer, tè rusteloos zijn onze menschen geweest, om deze vroegere waarden tot op heden op gelijk peil te handhaven. Zoo zijn ook het meerendeel van onze kleederdrachten, onze volksgebruiken en onze volksche zinnebeelden ten onder gegaan. En niets is meer in staat deze tot hun vroegeren, natuurlijken (dus ongekunstelden) bloei te doen herleven. De tijd staat niet stil, en de wijzers van de klok terugzetten is onnatuurlijk, dus ongezond, voor een volk dat leeft en dat bloeien kan en wil.

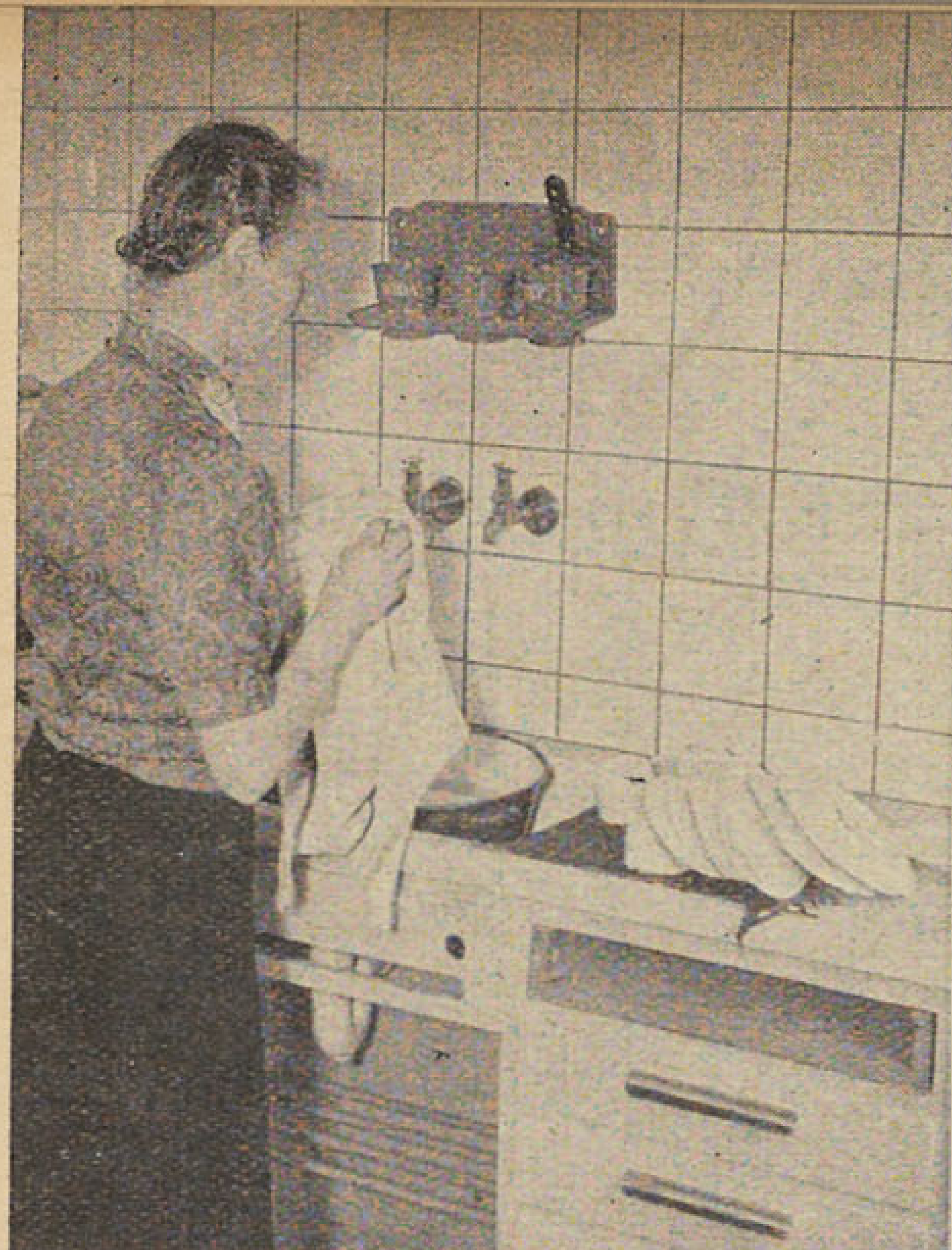
Maar toch zal een open oog ook in ons land nog veel ontdekken van het verleden, dat, ondanks alles, toch nog voortleefde. Maar het is vaak iets vanzelfsprekends geworden, waaraan men achteloos voorbijgaat, en alleen werkelijke belangstelling en een warme liefde voor al wat onzen volksaard eigen is, is in staat om achter het gordijn van dat alledaagsche de historie te ontdekken en de glorie van ons grootsche verleden.

Zeker, de prachtige kanten mutsen van onze Zeeuwsche eilanden kennen we, en soms weten we zelfs het verschil tusschen een „Katholieke" en een „Protestantsche" muts aan te duiden. Maar als we dan hooren, dat bij het stijven van die mutsen walvisch-essence te pas komt, en het hoe- en -waarom en de geschiedenis daarvan, dan kijken we toch even vreemd op! En wie onzer kent de rampspoedige geschiedenis van het eiland Schokland, of de wisselvallige van Marken? En wie heeft er ooit gehoord van een „flebs" of van een „borsikkie", van een „akertje", of van een „ruigie"? Wist ù dat ze in Zeeland tegen anjelieren „snoffels" zeggen? Ja, als u het weet, herkent u er duidelijk het werkwoord „snuiven" in, en kunt u bij het opsnuiven van den heerlijk kruidigen geur van een anjer het woord „snoffel" ten volle verklaren, maar anders zou u toch eerder aan een of ander tuinbouwwerktuig gedacht hebben, nietwaar? En wie let er eigenlijk nog op, wanneer elk kwartier hoog boven van den toren het klokkenspel zijn zilveren klankregen laat neerdruppelen? Alleen wanneer wij er speciaal op worden gewezen, vinden wij het óók mooi, of interessant, of waardevol volksgoed en echt Nederlandsch. Daarom is het goed, *en zelfs hoognoodig*, dat iemand ons eens bij een arm beetpakt en ons meetrekt en ons met een gebiedenden vinger erop wijst: „Kijkt Nederlanders, dàt is ons Volk en zóó is ons Land, zoo klein en intiem en toch zoo groot en machtig, zoo jong en levend en toch zoo oud en bezonken. Je staat er midden in en je let er niet op, en zèlf kun je niet meer opmerken wat anderen wèl weten te waardeeren. Wordt wakker, doet je oogen open en ziét het! Weest Nederlanders, en weest daar trotsch op!"

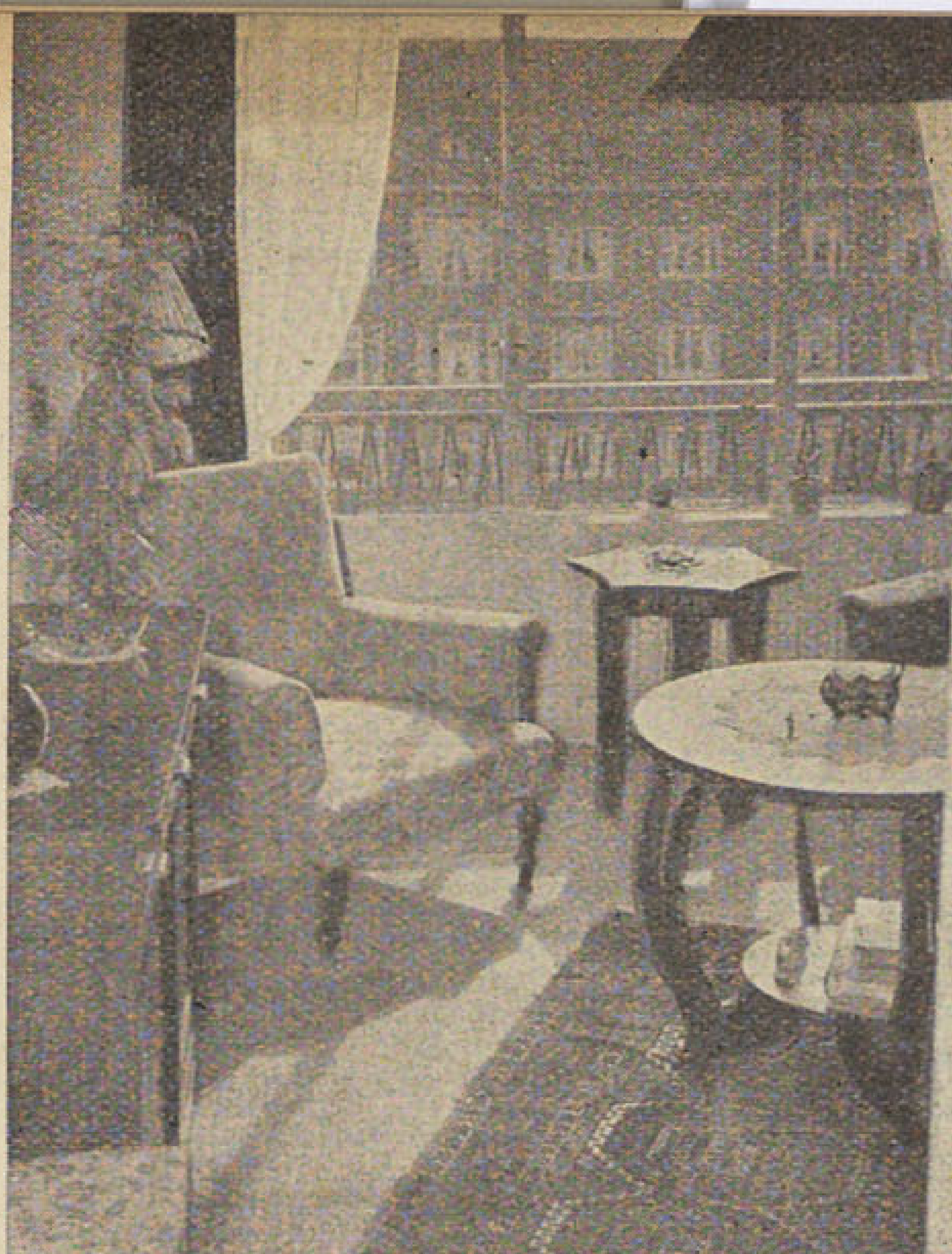
Voor mij ligt een boek van kloek formaat, verlucht met tal van bijzonder fraaie foto's. Het is vlot en geestig geschreven, en geeft des schrijvers persoonlijke ervaringen weer bij zijn speurtochten naar al wat op gebied van volkskunde van waarde en soms nog onbekend is. Ook wie daarin nog volslagen leek is zal geboeid en geamuseerd de vertelling tot het allervermakelijkste einde toe volgen, en er héél veel uit leeren.

Ieder, die Nederland liefheeft, *moet* dit boek lezen. DIKA

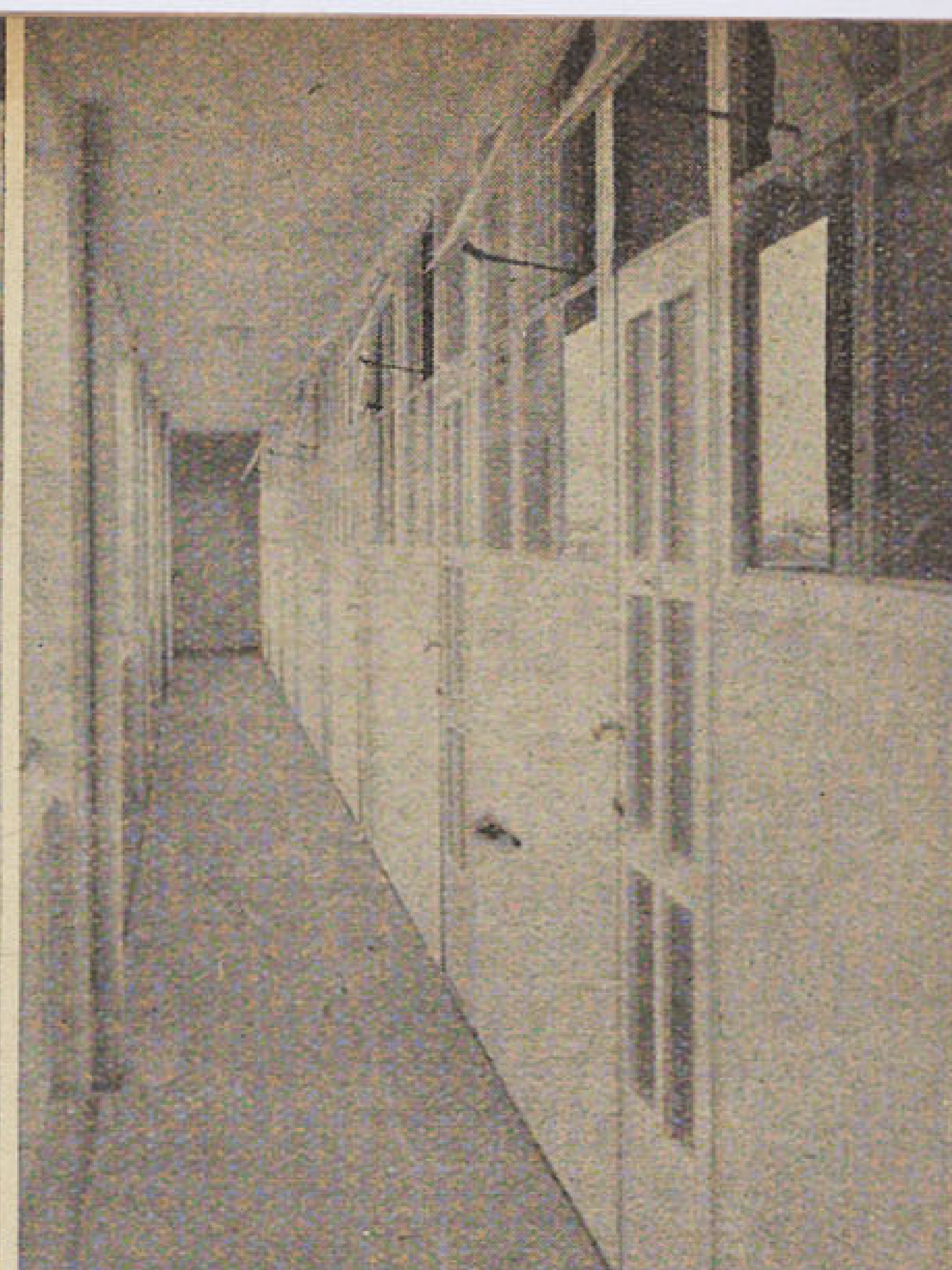
[1]) „Erfenis van Eeuwen", door Cruys Voorbergh; Uitg. A.R.B.O. Amsterdam 1941. N.S.V.O. bibliotheek No. 121.

1

2

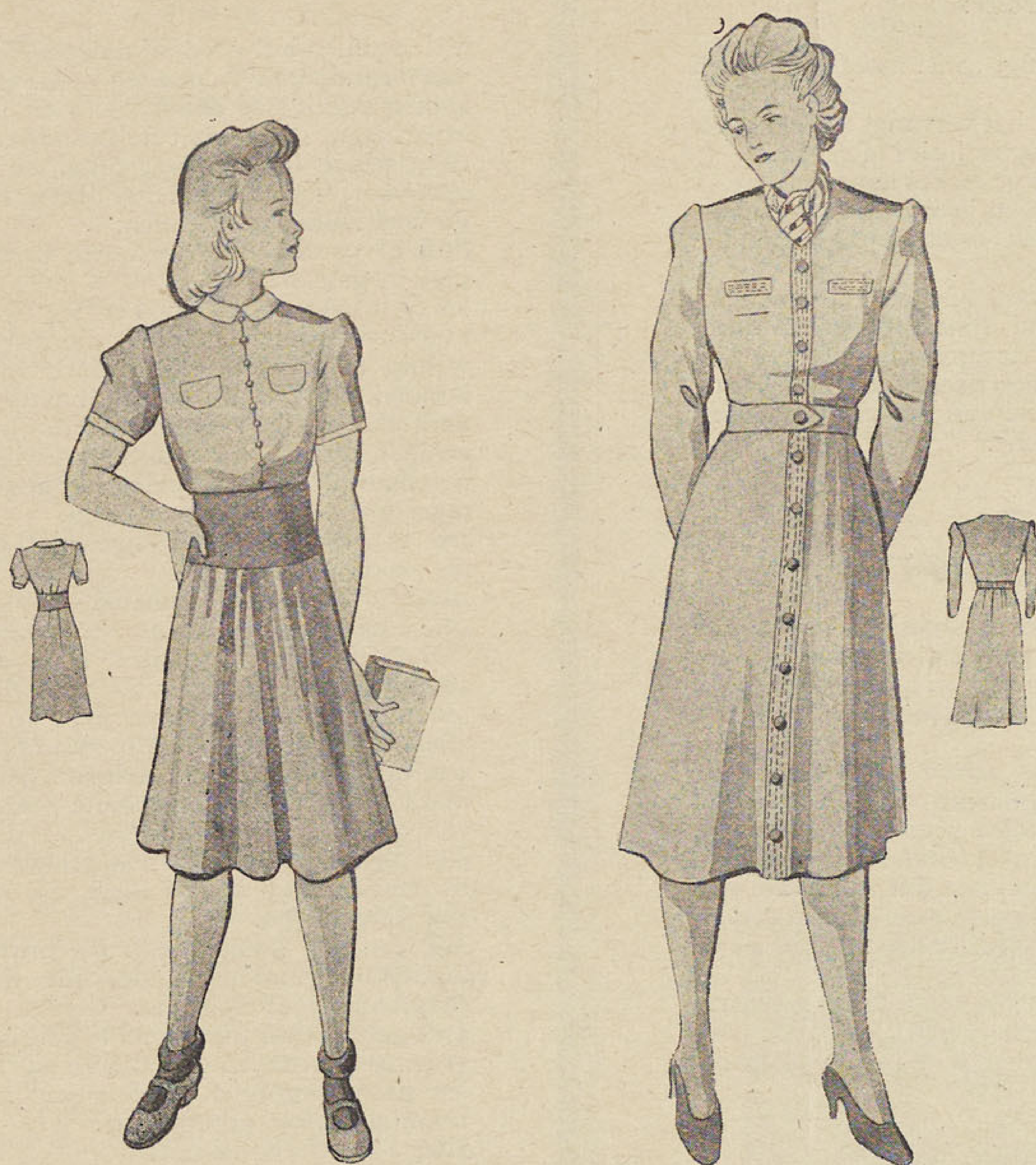

3

GEBOUW VOOR ALLEENWONENDE VROUWEN TE AMSTERDAM

In de Geuzenstraat te Amsterdam rijst een opvallend gebouw, zeven verdiepingen hoog, voor ons op.
Dit gebouw kan niet anders dan het tehuis voor alleenwonende werkende vrouwen zijn, dat op initiatief van Saane's Bouwbedrijf gebouwd en eind November 1942 geopend is.
Tot nog toe was er weinig aandacht geschonken aan het lot van die groep vrouwen, die hun werk buitenshuis heeft en gedwongen is haar vrijen tijd op ongezellige kamers, dikwijls in eenzaamheid, door te brengen.
En zij verlangden toch evenzeer als haar getrouwde sexegenooten ernaar een eigen huis te bezitten, een huishouding te voeren, al is zij nog zoo beknopt, en in haar huis die sfeer te scheppen waarin zij zich behaaglijk en „thuis" voelen. Aan dit verlangen heeft Saane's Bouwbedrijf door de stichting van het huis voor alleenwonende werkende vrouwen tegemoet willen komen, en dat deze poging geslaagd is, daar konden wij die een kijkje in het groote gebouw mochten nemen, ons van overtuigen!
Wij waren de centrale hoofdingang binnengekomen en stonden nu voor de loge van den huismeester, die direct bereid was ons een gids op den tocht door het groote gebouw te zijn.
Het gebouw, dat eigenlijk een groot complex van vrije flatwoningen is, maar niettemin een eenheid vormt, is verdeeld in twee gelijke vleugels, een rechter- en een linkervleugel. Op een schakelbord heeft de huismeester de namen van alle inwonenden en hij kan deze te allen tijde telefonisch bereiken, terwijl ook zij vanuit hun flat hem kunnen opbellen. De huismeester houdt verder een oog op den goeden gang van zaken, zorgt, dat er geen strubbelingen tusschen de bewoonsters voorvallen, enz. Hij int de huren, neemt boodschappen aan, verwijdert lastige bezoekers, kortom zonder den huismeester zou het gebouw niet aan zijn roeping kunnen beantwoorden. Aan de overzijde van de loge van den huismeester ontdekten wij een winkeltje, waar de meest uiteenloopende artikelen op huishoudelijk gebied te koop zijn, zelfs brood en melk. En ook na sluitingstijd mag deze winkel de deuren voor de klanten openhouden. Practisch, voor de vrouwen, die laat van hun werk komen en anders geen gelegenheid zouden hebben nog iets voor hun huishouding in te slaan!
Verder bevinden zich in de parterre de logeerkamers, die tegen den zeer matigen prijs van *f* 1.— per nacht en per bed ter beschikking van de logé's der inwoonsters worden gesteld. Deze kamers zijn frisch en van alle moderne comfort voorzien. Zelfs de meest verwende gast zal met zulk een logeerkamer tevreden kunnen zijn.
In den rechtervleugel van de parterre bevindt zich bovendien het restaurant, dat zoo juist feestelijk geopend was. Dadelijk trof ons de gezellige, intieme sfeer in het lage vertrek: de roodbetegelde vloer, de groene stoeltjes en tafeltjes, de groene handgeweven gordijnen aan de lage breed-uit gebouwde ramen, die een uitzicht geven op de Kostverlorenvaart. De pachter van het restaurant verklapte ons, dat er plannen bestonden om van den zomer een terras te maken langs de vaart. Een plan dat zeer toe te juichen is, want op zomerdagen zal dit zitje aan het water zeker een veelgezocht plekje worden. De bewoners van het huis kunnen in het restaurant tegen matigen prijs een maaltijd nuttigen, als ze na een vermoeienden werkdag geen lust meer hebben om zelf nog te gaan koken. Hier kunnen de bewoonsters van de verschillende flats elkaar ook treffen en met elkaar kennis maken; het restaurant zal er dus zeker toe bijdragen, dat de onderlinge band versterkt wordt. Het is echter ook toegankelijk voor bezoekers van buitenaf.
Op de benedenverdieping treffen we verder een wasscherij aan en een telefooncel. Met de lift, die ieder zelf bedienen kan, stijgen we dan omhoog. Op de eerste galerij houden we stil. Aan onze rechter en linkerhand strekken zich aaneenrijend de flats. Iedere bewoonster heeft haar eigen deur, die zij afsluiten kan.
Het gebouw bestaat uit verschillende types van flats, al naar gelang de afmeting van de kamers, die gemiddeld 4 × 3.50 m is. Alle flats bevatten, behalve de woon- en slaapgelegenheid, een knusse keuken met Bruynzeelinrichting, (dat is een volledige keuken met allerlei handige uitvindingen in een notedop), en een douchecel met

Uit mantel en voering

Een oude regen-, winter- of zomermantel, die verschoten en gedeeltelijk versleten is, kan uitstekend dienst doen om bijgaande modellen ervan te vervaardigen.

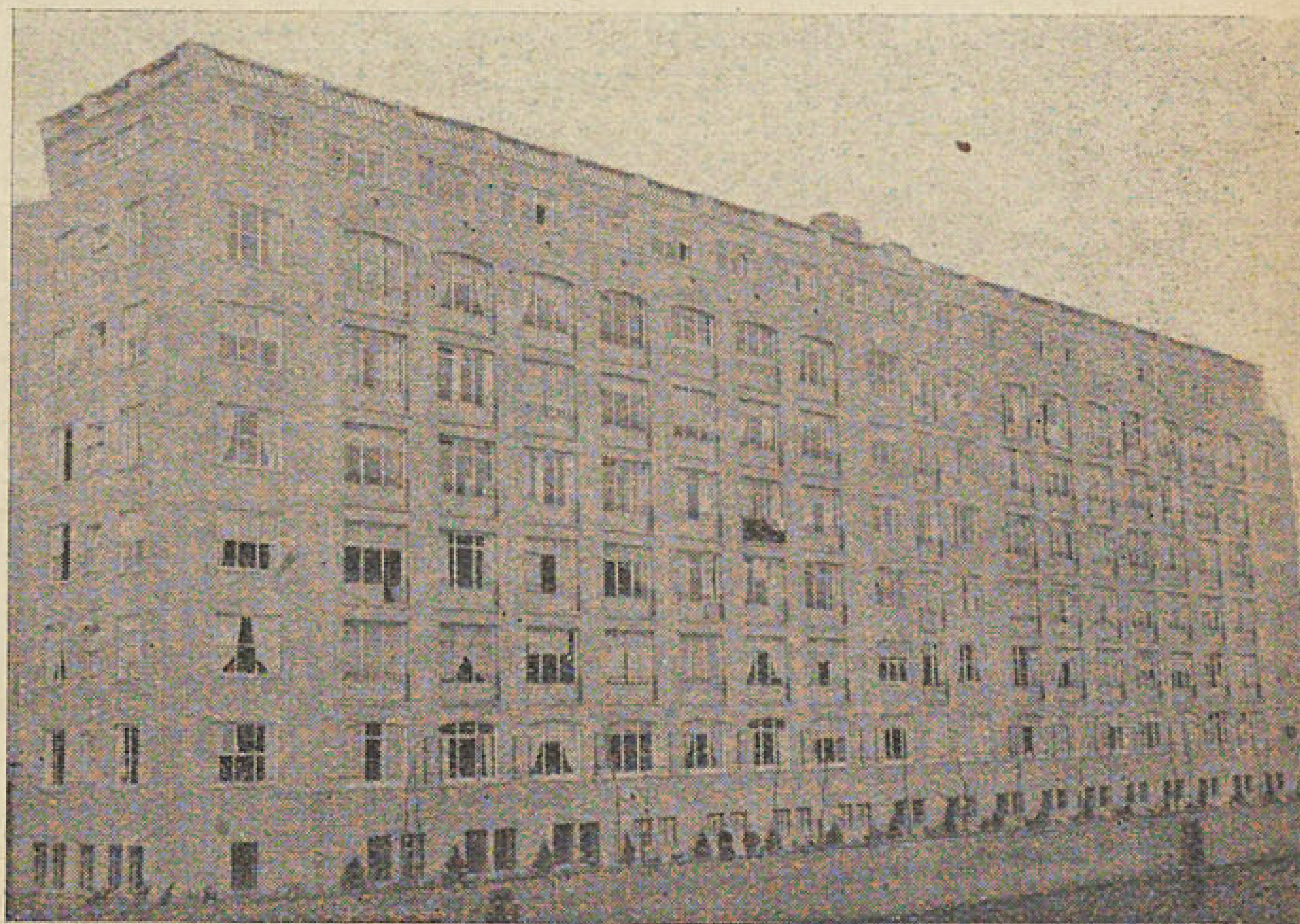
Van den mantel nemen we de verkeerde zijde, dus den binnenkant. Deze is minder verschoten en glimmend.
We maken hiervan een model, dat aan den voorkant een naad of sluiting heeft, omdat de mantel vanzelfsprekend aan den voorkant open is. Bij het hierneven afgebeelde model is dit gevonden in een beleg van ongeveer 4 cm, dat, evenals de zakklepjes en de onderkant van de mouw en de ceintuur, met stiksels wordt versierd.
In de halsopening wordt een doekje in afstekende kleur gedragen. De stiksels kunnen in dezelfde kleur worden aangebracht. Dit staat heel aardig, maar dan kan er ook geen ànder doekje in gedragen worden.
De mouw is glad, het lijfje desgewenscht iets overblousend, de rok, al naar de ruimte van den mantel, iets klokkend. De knoopen zijn van dezelfde stof. Iedere vrouw, die een beetje met de naald thuis is, kan op deze wijze een bijna onverslijtbare japon vervaardigen voor kantoor of huis.

De voering kunnen we op verschillende manieren verwerken, al naar gelang het materiaal.
Is ze van kunstzijden crêpe, dan kan er een aardig jurkje van gemaakt worden voor de dochter des huizes. Bestaat de voering daarentegen uit gekeperd katoenen weefsel met de helft kunstzijde, dan maken we er een onderjurk uit.
Het jurkje is geschikt voor een heel jong meisje. Het lijfje wordt ruim geknipt en ingerimpeld. Het taillestuk is glad en moet goed om het middel sluiten. De rok wordt zoo ruim mogelijk genomen en aangerimpeld. Midden-voor zal weer een naad moeten hebben, door de sluiting van den mantel. Op de sluiting middenvoor zetten we kleine stofknoopjes. Kraagje en manchetjes worden gemaakt van wit piqué of witte Bembergzijde. Aan de linkerzijde van het taillestuk een sluiting met drukkers.

J. H. W.

douche en vaste waschtafel. Het geheel is zoo comfortabel en behaaglijk mogelijk ingericht. 108 woningen, 108 sferen!
De eene bewoonster heeft haar flat met een overdaad van snuisterijen beladen, de ander heeft haar met een artistiek ruimtegevoel ingericht. Uit de rangschikking van het meubilair herkennen wij den smaak van de bewoonster. Iedere vrouw heeft hier gelegenheid haar persoonlijkheid in haar eigen tehuis te leggen en dat is juist haar verlangen.
Op de zevende verdieping bevinden zich 28 pensionkamers, die gestoffeerd verhuurd worden. In de gezellige, modern ingerichte zitkamer met de hoekbanken met beige kussens, gebruiken de pensiongasten het ontbijt. dat door een inwonende huishoudster gereed wordt gemaakt. Hier leven de bewoonsters meer in gemeenschap. In iederen vleugel zijn hier twee douchecellen en de zitkamer; het leek ons, dat het leven hier veel lijkt op dat in een van de Parijsche studentenhuizen.
Op het dak, dat wij beklommen, is een verrukkelijk zonterras ingericht. Men heeft een prachtig uitzicht over de geheele stad. We zagen tegen den grijzen hemel alle torentjes van Amsterdam afgeteekend, den Munttoren, dien van de Westerkerk en dien van de Zuiderkerk. Westwaarts turend ontdekten wij de Hembrug en de spits van de Bavokerk in Haarlem.
Bij onze afdaling (de lift mag alleen „opwaarts" gebruikt worden) vroegen wij den huismeester nog van allerlei over de bewoonsters. Alle beroepen zijn hier in bonte schakeering vertegenwoordigd. Onderwijzeressen, verpleegsters, meisjes die bij P.T.T. en distributie werkzaam zijn, studenten, vertegenwoordigsters van werkenden en studeerenden stand zijn hier vereenigd.
De huurprijzen zijn dan ook niet te hoog. De maximum huurprijs bedraagt *f* 30,— + *f* 10 voor de centrale voorzieningen per maand. Natuurlijk moet men de kosten, die een eigen huishouding met zich mee brengt, bij dezen prijs berekenen, zoodat het ons lijkt, dat de flats toch alleen voor de beter gesalarieerde vrouwen „bereikbaar" zijn. De huur der pensionkamers op de zevende verdieping bedraagt *f* 15,— + *f* 5,— voor de bemoeiingen van de huishoudster. Deze prijs kan dus ook door de financieel minder draagkrachtige bekostigd worden.
Op het oogenblik is het gebouw tot den nok gevuld en dat er in den kring van alleen-wonende werkende vrouwen groote belangstelling voor de stichting bestaat, bewijzen de lange lijsten met aanvragen die bij den huismeester liggen! Geen wonder ook!
Toen wij weer op straat stonden en het gebouw nog eens bekeken, waar van alle kanten licht, lucht en zon kan binnendringen, viel onze blik op den gevelsteen, die de leus „Domum parvam sed meam", *een klein huis, maar het mijne,* draagt. En wij waren er van overtuigd, dat deze leus bij het betreden van hun flat in de harten van de bewoonsters leeft. Zij hebben daar hun „thuis".

ELSA VAN MAERLANT

1 *Een eigen keuken* **2** *Binnen-aanzicht van een kamer*
3 *Een galerij met rechts de huisdeuren der verschillende flats*

EEN LEKKER SMEERSELTJE VOOR HET BROOD!

Menige huismoeder slaakt de verzuchting, „wat moet ik nu toch weer op de boterham geven?"
Probeert U onderstaand smeerseltje eens, het vervangt zoowel boter als beleg. Naar verkiezing kan men er nog radijsjes bijgeven.
2 theekopjes gare erwten of boonen — 2 gekookte aardappelen — 2 theelepels boter — 1 kleine ui — een scheutje taptemelk — eenige zure uitjes of augurkjes — zout — aroma — een eetlepel gehalte peterselie.
De peulvruchten fijnwrijven door een zeef of met een vork fijndrukken, evenals de aardappelen. De ui fijnsnipperen en bruin fruiten in een klein pannetje in de boter, de zure uitjes of augurkjes fijnsnijden. Alles doorelkaar mengen en zoo noodig met een weinig taptemelk er een goed smeerbaar mengsel van maken. Op smaak brengen met zout en de gehakte peterselie.

GROENTESOEP

maar anders dan gewoonlijk!

Zoo langzamerhand weten we het nu, groenten vormen een gezond voedingsmiddel. We moeten dus geen gelegenheid voorbij laten gaan om geregeld groenten te eten. Vandaar dat groentesoep ook als een gezond gerecht beschouwd wordt en steeds op het menu staat.
Maar wat bij de groenten geldt, nl., dat alleen goed toebereide groentegerechten gezond zijn, dus kort gekookt en niet uitgeloogd in veel water, datzelfde kunnen we herhalen voor de groentesoep. Als we de kostelijke groenten gedurende enkele uren in de soep laten koken, en dat gebeurt maar al te veel, dan kan dat wel lekker ruiken in huis, maar geur, smaak en voedingswaarde zijn daardoor aanzienlijk achteruitgegaan! Ook bij de groentesoep moeten we de stelregel huldigen: KORT KOKEN!!
Voor de jonge, versche voorjaarsgroenten kunnen we nog een stapje verder gaan, deze behoeven nl. in het geheel niet gekookt te worden. De bereiding van een gezonde soep met rauwe groenten geven we hierbij.

VOORJAARSGROENTESOEP

voor ong. 4 personen

1 ½ l water — eenige bouillonblokjes of soeppasta — 2 rauwe aardappelen — 4 afgestreken lepels havermout of gemalen gort — soepgroenten b.v. spinazie, worteltjes, slablaadjes, selderijgroen en peterselie enz. — zout — aroma — tomatensaus (de z.g. tomatenketchup).
Breng het water aan de kook met de blokjes of de pasta. Strooi er de havermout of de gort in en rasp de dungeschilde aardappelen fijn in den pan. Laat alles bijelkaar 15 min. koken. Maak intusschen de verschillende groenten schoon. Hak en snijd alles zeer fijn, rasp de worteltjes. Voeg na de 15 min. de soepgroenten bij de soep en laat alles door en door warm worden, maar niet meer koken. Voeg zout en aroma naar smaak toe.
Wanneer we er weinig voor terugschrikken alle groente rauw te verwerken, kunnen we ook een klein deel van de groenten achterhouden, in ieder geval de peterselie en de selderij, deze hakken we dan extra fijn en voegen deze op het laatst bij de soep. De overige groenten behoeven we dan niet zoo fijn te verdeelen, en laten we tezamen met de andere bestanddeelen in 15 min. gaar koken.
Deze soep is vlug klaar te maken, met weinig brandstof of gas te bereiden en bovendien gezond en smakelijk! J.C.K.

KERVELSOEP

1 liter water of bouillon of groentenat, dat is overgebleven van b.v. spinazie of steeltjes, of water met maggiblokjes of reformite.
250 gram rauwe aardappelen.
een bosje fijngehakte kervel.
Zout naar smaak.
De geraspte aardappels in de kokende vloeistof doen en gaar laten worden. Vóór het opdienen de fijngehakte kervel in de soep strooien. Zou de soep te dik worden (dit hangt van de soort van aardappels af) dan voege men nog wat water toe. M.J.-S.

Brandnetels eten

Velen zullen huiveren bij de gedachte, soep van brandnetels te moeten eten. Onwillekeurig denken ze daarbij aan de pijnlijke ervaringen, die ze met de brandharen van deze plant hebben opgedaan en stellen zich voor, hoe ze straks met blaren in mond en keel zullen rondloopen.
Stel U gerust, lezeressen, we brengen U niet in gevaar!
In de eerste plaats plukken we slechts de toppen van jonge planten, die nog niet of weinig branden; ter meerdere veiligheid kunnen we bij dit werkje handschoenen aantrekken. Dan laten we de bladeren eenigen tijd liggen; daardoor verliezen de netelharen hun uitwerking en kunnen we onze groente rustig wasschen.
De brandnetel is buitengewoon geschikt als voorjaarssoep voor „groote schoonmaak" van het menschelijk organisme na een langen winter. Daar ze de nieren tot verhoogde werking aanzet, is ze ook bijzonder aan te bevelen voor menschen, die lijden aan rheumatiek en jicht en andere ziekten, die een gevolg zijn van ophooping van afvalstoffen in het lichaam. Als wilde plant is haar vitaminegehalte hooger dan van gekweekte groenten en ook daardoor is ze juist in het voorjaar van groote waarde. Bovendien kost ze ons niets, als we haar zelf verzamelen.
Als groente kunnen we de brandnetelbladeren bereiden op dezelfde wijze als raapsteeltjes of spinazie. Verder zijn ze zeer geschikt als toevoegsel te gebruiken bij groenten en soepen van allerlei aard. Daarom gauw begonnen en het eens met een brandnetelsoep geprobeerd!
Hier hebt U een recept:
Bestanddeelen:
1 liter water of bouillon of groentenat, dat is overgebleven van b.v. spinazie of steeltjes, of water met maggiblokjes of „reformite".
250 gram rauwe aardappelen.
1 vrij groote kom brandneteltoppen en jonge blaadjes.
Zout naar smaak.
De geraspte aardappels en de fijngehakte brandnetels doet men in de kokende vloeistof en laat alles gaar koken.

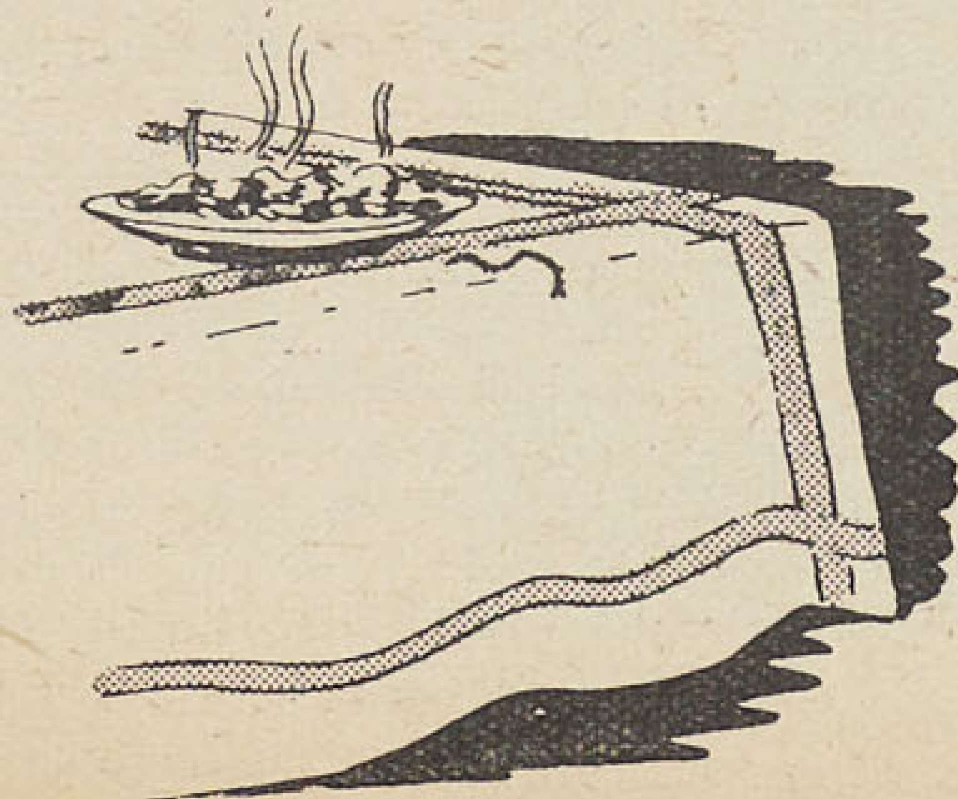
M. JAPING-SÜLZNER

Ter aanmoediging hieronder nog een ontboezeming van één, die het probéérde

Brandneteliade

We hebben brandnetels gegeten. En het was een succes. We zullen ze weer eten, maar op een dag, dat we ons stèrk voelen. Want het gaat met emoties gepaard!
De groenteboer had geen groente gebracht. De buurvrouw had in de rij gestaan voor twee pond spinazie en had tegen ons iets giftigs gezegd over den tegenwoordigen tijd.
Wij hadden niet in de rij gestaan, niets thuisgebracht gekregen en dus zelfs niet een pond spinazie. Er bleef dus maar een ding over: help uzelf!
Aafje, die wel eens meer fantastische ideeën

heeft, had vroeger al eens betoogd, dat brandnetels toch zoo gezond waren. Ze had de diverse vuilnisbelten in de buurt al op hun opbrengst getaxeerd en in gedachten een economische exploitatie ontworpen. Ze kwam dan ook dadelijk: „Zouden we geen brandnetels eten?"
Ida, de huisvrouw, was voor een volledig middagmaal verantwoordelijk: vooruit dan maar!
Aafje er op af, met handschoenen. Maar de groente prikte ook in de beenen! Kaplaarzen aan. Als een Jeanne d'Arc in het harnas keerde ze na een half uur met de koppen harer verslagen vijanden, netjes verzameld in een groentenemmer, terug. Ze wilde ze als sla serveeren, dat kòn, als je ze met heet water overgoot en het was nòg gezonder dan gekookt. Maar dat was Ida te bar, ze vreesde, dat de familie dan de rest van den avond stoomwolken uitproestend door 't huis zou dwalen. Nee, even koken, net als spinazie!
De aspirant-groente werd overgeladen. Er kroop een tor uit. Nog een.
„Dat zijn vitamientjes," zei Aafje optimistisch. „Weet je, dat negervrouwen altijd torren en rupsen en sprinkhanen eten als ze kinderen verwachten? 't Is heel gezond, vitaminen A, B, C en D zitten er in."
Er doken vele soorten vitamientjes op: mieren, spinnen, snuitkevers, spuugbeestjes. Het werden er steeds meer. Het leek een uittocht uit Egypte, herhaald op den rand van de groenteteil. We waschten, waschten . . .
Vrouwen van Germaanschen bloede versagen niet! Het gedierte, dat er misschien nog inzat, werd eenvoudig „eingekesseld", hoewel met een humanistische koude-rilling-langs-den-rug! Ze werden pas weer gerust, toen een statige stoompluim aantoonde, dat de temperatuur binnenspans zoodanig gestegen was, dat elke demonstratie van leven aldaar van nu af zeer onwaarschijnlijk geacht zou moeten worden . . .
Aan tafel zou de opmerkzame waarnemer Aafje en Ida „een weinig stil" bevonden hebben. Zij bepaalden zich tot het middagmaal. De heer des huizes sprak opgewekt over zijn werk. Tot hij plotseling vroeg: „Heb jullie toch nog groente kunnen krijgen?"
Er werd gezwegen.
„We zouden toch nog eens brandnetels eten, komt daar nog wat van?"
De stilte werd drukkend.
De baas werd opmerkzaam. „*Zijn* dit soms brandnetels?!"
Zijn bord was bijna leeg, dus konden ze het hem wel vertellen. Ze vertelden àlles, van den groenteboer, van de vitaminen, van de Einkesselung. Hij heeft het overleefd. Hij wil ze zelfs nog wel eens eten.
Maar Ida bekende 's avonds, dat ze aan tafel een *wurm* uit haar mond gehaald had, ze geloofde zelfs, dat ze er een stukje van had opgegeten. Waarop Aafje haar troostte met de overweging, dat duizenden eerbare spreeuwen dagelijks tienduizenden wurmen heelemaal opaten . . . en wie weet hoeveel vitaminen erin zaten . . . AAFJE

STEMMEN UIT DE N·S·V·O

Onder dezen titel plaatsen wij van tijd tot tijd denkbeelden en overpeinzingen van kameraadskes, die ons toegezonden worden.

WIJ GELOOVEN.....

Het is geen fraai aspect wat deze wereld momenteel biedt. En toch zegt onze Leider: „Voor ons is het geen vraag of wij overwinnen zullen. Voor hem die gelooft, staat reeds tevoren de overwinning vast. Midden in de zwaarste worsteling ziet hij reeds de zegepraal". Dat durft de Leider te zeggen en met recht. Het is geen kunst te gelooven als alles op rolletjes loopt en er van ons zelven niets verlangt wordt, als het leven maar rustig en vredig voortvloeit. Zoo'n leven staalt niet, zoo'n leven wiegt in slaap. Het wordt pas goed als de storm opsteekt, als de woedende elementen om onze ooren gieren en de heftige wind ons omver wil gooien. Dan pas komt het „echte" leven. Iets, een oer-instinct in ons, wordt wakker. De strijder is geboren. Met alle krachten stelt hij zich te weer en ziet, dat de schijnbaar onmogelijkste dingen voor hem mogelijk zijn.
Natuurlijk gelooven wij, juist NU. De wereld staat in brand. Alle booze machten zijn gemobiliseerd. Let wel, BOOZE machten. Niemand kan meer zijn oogen sluiten voor datgene wat zij ontketend hebben. Inderdaad nu zien wij pas eens goed, wat booze machten zijn. Hoon, laster, verdachtmaking, sluipmoorden, alles is opgeroepen om te trachten datgene te vernietigen, wat aan duizenden menschen weer levensvreugde wil geven. Tegenover dit gif staat met vurige letters: Godsvertrouwen, Liefde voor Volk en Vaderland en Eerbied voor den Arbeid. De EENHEID van het Nederlandsche Volk toch wordt verlangt. Is dat nu zoo iets vreeselijks? Natuurlijk, want eendracht maakt macht. Wat zou Nederland al niet tot stand kunnen brengen indien het EEN was. Wat een mogelijkheden! Allen tezamen. EEN van wil te bouwen aan het nieuwe Nederland! En ons prachtig land, dat zooveel jaren bewezen heeft wat tot stand te kunnen brengen, wat zou dit land al niet kunnen presteeren! Maar neen, de booze machten verzetten zich. 't Zal niet gebeuren!
Toch rekenen zij buiten den waard. Daar sluimert iets in dit volk, dat wakker begint te worden. Een kleine groep is al begonnen. Zij verzamelden zich, zetten de tanden op elkaar en hadden den moed tegen al dat vuilnis halt te roepen. Pal staan zij, zij wijken niet en vastberaden marcheeren zij voort. Zij GELOOVEN IN DE OVERWINNING. Dat is hun kracht! O, zij onderschatten den vijand niet, die nu eerst recht woedend is, sinds het hem duidelijk begint te worden dat zijn prooi hem ontsnapt. Alles wat maar gemeen en leelijk is wordt nu opgeroepen en in den strijd geworpen. De oorlog moest er zelfs bij te pas komen. Maar wij, die gelooven, zien ondanks al dit vreeselijke, ook het mooie en grootsche, het goede wat uit dit slechte wordt geboren. Zooals een chirurg het mes er in moet zetten om een mensch te redden, zoo zullen de menschen door dezen oorlog tot bezinning komen. Kei en keihard is een oorlog; toch maakt hij van mannen helden en van vrouwen heldinnen. Door zijn veroorzaakte ellende leert hij ons waardeeren wat vroeger waardeloos was. Door het vele wat wij moeten ontberen, leeren wij dankbaar te zijn voor alles, wat we nog bezitten en wat dagelijksch ons nog geboden wordt. Harde lessen zijn noodig om de menschen tot orde te roepen! En het is juist, omdat wij dit zoo zien, dat wij gelooven in de eindoverwinning. O, de tijd, wanneer, dat doet er niet toe. Wij hebben de brandende fakkel ontstoken en dragen haar hoog boven de menigte uit. Het doet er niet toe HOE zij brandt, soms hoog op, soms wat zwak, maar wel DAT zij brandt en haar licht verspreidt in dezen duisteren tijd.

Den Haag, C. S. STORM VAN 's-GRAVESANDE.

Noord-Hollandsche landvrouwen

Eenigen tijd geleden kwamen ze in Alkmaar bij elkaar, de landvrouwen uit Noord-Holland, om haar Lentefeest te vieren. Dat was voor de redactie van „Nederlandsch Vrouwenleven" een mooie gelegenheid om eens kennis te nemen van wat er leeft onder de Noordhollandsche plattelandsvrouwen, en er den lezeressen iets van te vertellen.
„Noord-Holland", daar verstaan we ditmaal *niet* de geheele provincie onder, maar meer speciaal het Noordelijk deel.
Dit is een land van zeeklei en laagveen, van drooggemalen plassen en van eindeloos veel vaarten en kanalen. Veeteelt, landbouw en tuinbouw beheerschen de streek. Wie kent niet de Alkmaarsche kaasmarkt en de Purmerendsche schapenmarkt? Wie heeft nog nooit gehoord van Langedijker kool of van de Beverwijksche groenten- en fruitveilingen...? Minder bekend is de landbouw, die op de oude-zeekleibodem van de droogmakerijen wordt uitgeoefend.
Tijdens de bijeenkomst der Landvrouwen knoopten wij met deze en gene een gesprek aan, en hoorden op deze wijze in weinige en eenvoudige woorden van het leven van verschillende van deze Noordhollandsche plattelandsvrouwen.
Zij verrichten, als zoovelen, haar werk in stilte. Haar naam komt nooit in de krant, en toch doen zij zooveel goeds voor ons Volk, zoowel in haar gezin dat zij in eenvoud en rechtschapenheid groot brengen, als in het werk, dat zij vaak aan de zijde van haar mannen voor onze voedselvoorziening verrichten.
We zien hier weer een heel ander type gezichten dan bijvoorbeeld in Brabant of in Zeeland. Deze vrouwen hebben iets van het kloeke, blonde, Friesche soort. En hoe kan het ook anders. Wij zijn hier in Westfriesland. De Friesche inslag is hier nog heel groot, al spreekt men ook de aloude Friesche taal niet meer.
Sprekend met eenige landbouwersvrouwen hoorden wij onder anderen van het wel en wee van een bedrijf uit den Groetpolder, waar men meer heeft aan een paar goeie polderlaarzen dan aan fijne damesschoentjes. Ook hoorden wij, weer van andere zijde, over de vrouwen van Oostlandboeren, hoe zij geheel de plaats van haar mannen hebben ingenomen en zelfstandig het bedrijf leiden. De kennismaking met de vrouw, die eigenhandig een soort Edammer kaas vervaardigde, die in ons heele land bekend was als delicatesse, was werkelijk een verrassing, en even later hoorden wij, dat het aardige jonge ding aan het andere eind van de zaal, met de Langendijker kool kan omspringen als de beste mannelijke werkkracht...

Zoo merken we het overal op, in mindere en in meerdere mate, deze echte vrouwelijkheid, gepaard met levensdurf en werkkracht. En *zijn* levensdurf en werkkracht ook niet kenmerken van de ware vrouw? Ja, het is een stoer slag vrouwen, deze bouwers-, boeren- en tuindersvrouwen, deze Westfriezinnen, en het is goed, dat dit eens in het openbaar gezegd wordt.

N·S·V·O· NIEUWS

Het kan voorkomen dat wegens plaatsruimte een ingezonden verslag iets ingekort moet worden. Verslagen moeten voor den 1sten en 15en van iedere maand worden ingezonden aan de Redactie.

MEDEDEELINGEN HOOFDKWARTIER

BENOEMINGEN.
Benoemd werd met ingang van 1-4-1943 tot Hoofd van Dienst Kleeding in de Afd. VI: Kamske A. Scheepers, Valeriusstraat 23, Amsterdam-Zuid. Kamske Scheepers is bovendien belast met de administratie en organisatie van Afd. VI (Volks- en Gezinshuishouding). Bij afwezigheid van Kamske Kloppenburg kan men zich dus met Kamske Scheepers in verbinding stellen.

De Organisatieleidster der N.S.V.O.,
L. M. COUZY.

AMSTERDAM. *De N.S.V.O. reikt eieren uit aan a.s. Moeders.* We worden opgebeld door het District Amsterdam. „U weet dat we eieren uitreiken aan a.s. Moeders. Nu is dit door de radio via „De spiegel van den dag" omgeroepen, en staat er een rij voor de deur! Vanmiddag om half 3 beginnen we weer!"
„Ik kom even kijken."
Toen ik om kwart over twee in de Lairessestraat aankwam, stond er een rij van zeker 200 a.s. Moeders. Allemaal bezitsters van voorrangskaarten om te voorkomen, dat ze in de rij moeten staan.
Om half 3 mochten de eersten naar binnen. Aan iedere a.s. Moeder worden 6 eieren uitgereikt. Zij moeten voorrangskaart of bewijs van den dokter of ziekenhuis overleggen. Met de eieren wordt hun een circulaire van den Moederdienst overhandigd en hun aangeraden, om. daar als het hun eerste kind is, de cursussen te volgen. Alle namen en adressen worden genoteerd, en later worden allen door den Moederdienst nog eens aangeschreven. Het ligt in de bedoeling door de groepsvertegenwoordigsters deze adressen te laten bezoeken, en allen uit te noodigen voor een bezoek aan de Moederschool. Dit is al eens gebeurd. met een heel aardig resultaat, want een groot gedeelte van de bezoeksters gaf zich voor een der cursussen op.
„Is het Uw eerste kindje", werd er gevraagd.
„Neen, ik heb er 6, dit is No. 7."
„Hoe hebt U dan tijd gevonden hier te komen? "
„Mijn oudste dochtertje past op."
„Kunt U de eieren betalen?"
„Ja als het moet."
„Wat verdient Uw man?"
„*f* 32,— per week."
„Hier, neemt U maar mee."
Ruim 7.000 eieren zijn er al uitgereikt. Iedere a.s. Moeder komt er voor in aanmerking. Er zijn er, die het gemakkelijk betalen kunnen, anderen waarvoor het, ondanks den lagen prijs (11 ct. per ei) bezwaarlijk is, maar allen krijgen ze de eieren.
„Moet U eens hooren, de dokter zegt, dat ik een tweeling verwacht!"
„Ja . . . de eieren zijn voor U, niet voor de tweeling. Wat zult U een werk hebben."
„Ja," klinkt het berustend.
Weer anderen vragen, hoe zij aan de voorrangskaarten moeten komen. Daarvoor moeten zij bij den Volksdienst zijn.
Door 6 kameraadskes worden zij geholpen, 3 noteeren de namen en adressen en 3 reiken de eieren uit en ontvangen het geld. Daar is een Moeder, waarvan het kindje 13 dagen oud is. Jammer, maar er is speciaal gezegd voor a.s. Moeders.
Het loopt storm, om half vier is de rij 2 × zoo groot als om half 3, terwijl de eieren zoo goed als op zijn. Als ze op zijn, wordt van de overigen naam en adres genoteerd,en als er weer eieren uit den zwarten handel in beslag genomen zijn, misschien al wel volgende week, krijgen ze bericht thuis, en kunnen ze de eieren komen halen.
Gezonde kinderen, een gezond Volk. L. G.-M.

Arnhem. *Lenteviering.* Op 1 Grasmaand vond in Arnhem de Lenteviering plaats. De Jongeren hadden voor een alleraardigste versiering gezorgd. Op 2 lange wit gedekte tafels stonden schaaltjes met mos, waarin gele narcissen en groene takjes, verder vazen met bottende kastanjetakken, bloesems enz. Ook lagen takjes rose prunis op de tafels, erg mooi. Na afloop zijn deze bloemen naar de gewonde kameraden in de lazaretten gebracht.
Na opening door de kringleidster, die met eenige oogenblikken stilte de slachtoffers van Rotterdam herdacht, kreeg kameraadske Dika Leppink het woord. Zij sprak er over, dat één van de idealen van het Nat. Soc. is te geraken tot een nieuwen levensstijl die de Germaansche waarden, die door de voorvaderen van geslacht op geslacht zijn overgeleverd, door wil geven en tot nieuw leven brengen. Juist de N.S.V.O. wil hieraan zooveel mogelijk meewerken omdat dit speciaal een taak is voor ons vrouwen, ook in de viering van de gemeenschapfeesten.
Zoo is de beteekenis van dit Lentefeest, dat de winter voorbij is en weer nieuw leven is gewekt en er alle reden is voor een blijde opgewekte stemming. Maar toch zijn wij ernstig, wij zijn er ons van bewust dat wat door ons Nat. Soc. gezaaid wordt, misschien door anderen geoogst zal worden, maar geoogst zal er worden, en de oogst zal rijk zijn. Gedurende dit spreken heeft zij eenige gedichten gezegd. Hierna werd het Lentelied gezongen, daarna een toespraakje van de kringleidster, een van de jongeren zei een spreuk op en een paar gedichten, hierna eenige mededeelingen en er werd besloten met het zingen van het Wilhelmus. Daarna gezellig samenzijn met iets te drinken en een gratis aangeboden gebakje, waar tusschen door de Jongeren nog een 2-tal liedjes gezongen werd en wat piano gespeeld.
Het was een erg geslaagde avond.

BORCULO, NEDE EN RUURLO. Voor de kameraadskes van Borculo, Nede en Ruurlo, hield kamske Verbeek-Pet uit Amsterdam een voordracht over „De Vrouw en het Nationaal Socialisme. De spreekster zou geen kunstig opgebouwde redevoering houden; zij wilde van vrouw tot vrouw spreken, met woorden die regelrecht ons hart zouden raken.

1

2

3

4

5

1 *Een grootbouwersvrouw*
2 *Tuindersvrouw*
3 *Nog een taaie werkster ondanks haar leeftijd*
4 *De vrouw van een Oostlandboer*
5 *De vervaardigster van duizenden kilo's volvette kaas!*
6 *Altijd welgemoed maar voor geen klein geruchtje vervaard*
7 *Tuindersdochter*
8 *Tuindersvrouw uit „De Streek"*
9 *Landbouwersvrouw uit den Groetpolder*

6

7

8

9

GRONINGEN

Groningen helpt Rotterdam! Zooals overal in ons land, heeft ook in Groningen de N.S.V.O. geholpen, goederen in te zamelen voor Rotterdam. Een bijzonderheid is echter, dat in Groningen alle door de N.V.D. en de N.S.V.O. ingezamelde kleedingstukken door de N.S.V.O. versteld werden, voordat ze werden opgezonden naar Rotterdam. De geheele week hebben de Groningsche kameraadskes in het N.S.V.O.-huis zitten naaien. De foto geeft een beeld van dit werk.

Na het zingen van „Het hartvuur helig", nam kamske Verbeek de eerste regel van dit lied „Wij vrouwen van Neerland wij zien reeds het licht", tot uitgangspunt. Dat licht is het ideaal, dat ons leven moet beheerschen; wij moeten ons geheel in dienst stellen van dit ideaal en door onze levenshouding zoowel in eigen huis als naar buiten, de eerbeid en de sympathie voor het Nationaal Socialisme doen groeien.
Van de leden der N.S.V.O. wordt niet verwacht, dat zij zich met politiek bezig houden, al is het natuurlijk gewenscht met de groote gebeurtenissen van dezen tijd op de hoogte te zijn. De arbeid voor de kameraadskes ligt geheel op vrouwelijk terrein. In drie punten kan deze arbeid worden aangestipt:

1° Vrouwen en meisjes moeten worden opgevoed om de taak die haar wacht in eigen gezin, zoo goed mogelijk te vervullen;
2° Zij moeten een bindend element zijn in het Nederlandsche Volk;
3° Zij moeten helpen en inspringen altijd en overal waar dit noodig is.

Vooral het tweede punt legt een niet gemakkelijk te vervullen taak op. De diepe klove die er bestaat tusschen de Nationaal Socialistisch denkenden en het andere gedeelte van ons volk, lijkt nu bijna niet te overbruggen. Met een hart vol liefde en zonder haat of wraakgevoelens zullen we klaar moeten staan, wanneer het oogenblik daarvoor gekomen is. Kameraadschap kunnen wij betrachten door steeds te zorgen dat geen kamske zich ooit eenzaam voelt, door elkander op te heffen en saamhoorigheidsgevoel aan te kweeken, zoodat elk lid der N.S.V.O. zich daarin geborgen kan voelen.
Tenslotte nog een woord in verband met den totalen oorlog. 't Is de plicht der vrouw in dezen tijd haar man of zoon niet vast te houden en te belemmeren zijn plicht te doen, maar hem te helpen bij het nemen van zijn besluit. Zij zal hem dan blijmoedig af staan, dit is offeren en dienen in den hoogsten zin van het woord. Wilt gij het leven werkelijk beleven, aanvaardt dan de vreugde en de smart die het U brengen zal. Geniet van de vreugde met volle teugen, maar weet Uw smart waardig te dragen.
Tot slot werd het lied „Vrouwen in een strijdend Volk" gezongen. Beleef den tekst van dit lied, zeide kamske Verbeek, met weinige en eenvoudige woorden is daar Uw plicht als N.S.V.O.lid voor U geteekend.

TILBURG. Hier vervulde de N.S.V.O. den droeven plicht, een krans te leggen op het graf van den frontsoldaat P. Crans, die tijdens zijn ziekte regelmatig vanwege de N.S.V.O. werd bezocht.
Na afloop van de begrafenis werd de familie uitgenoodigd, iets te gaan gebruiken.

KRING GRONINGEN STAD. Op 31 Maart hield de Kring Groningen Stad van de N.S.V.O. haar eerste lentefeest in het Tehuis. De zaal was voor deze gelegenheid vroolijk met lentebloemen versierd, die, zooals de Kringleidster, kamske Schoenmaker in haar openingswoord zeide, na afloop van het feest bestemd waren voor de zieke frontsoldaten, die in Groningen liggen. De Kringleidster wekte ons allen op bij den aanvang van de lente ons beste beentje voor te zetten en mee te helpen dezen oorlog te winnen. Daarna volgde een programma van muziek en declamatie, dat vlot verliep en veel bijval vond. We deden de ontdekking, dat er vooral onder de jongere kameraadskes goede artisten schuilen, zoodat er alle hoop bestaat meerdere avonden met eigen krachten te kunnen op touw zetten.
In de pauze was er gelegenheid lectuur te koopen aan een goed ingerichte tafel, een verdienstelijk werk van een jongen kameraad.
Onder leiding van de jongerenleidster, kamske G. v. d. Veen, werd de avond met samenzang besloten, waarna de Kringleidster haar dank uit sprak en op de gebruikelijke wijze de bijeenkomst sloot. M. S

DEN HAAG. *Kameraadschapsmiddag N.S.V.O.* Op Dinsdag 23 Maart hadden we een Kameraadschapsmiddag in Amicitia. Het gebodene was heel goed, men nam daar veel van mee. Het optreden van een 84-jarige dame (Kameraadske!) was ontroerend. Juist in dezen tijd, waar door tegenstanders zóó wordt geschimpt, maakte dit optreden van een dame op dien leeftijd dubbel veel indruk. Ik geneer me niet te zeggen, dat de tranen me in de oogen sprongen.
Het tooneelstukje werd uitstekend ten gehoore gebracht. Tot mijn zeer groote spijt moest ik echter tot de conclusie komen, dat vele Kameraadskes niet de strekking van het stukje, de opoffering van het jonge meisje, begrepen. Hadden ze het wel begrepen, dan zouden ze niet, toen er eenige gebakjes op het tooneel verschenen, daar aardigheden en onaardigheden op gedebiteerd hebben.
Ook viel me op hoe weinigen het Vrouwenlied kennen, velen kennen noch de melodie, noch de woorden. Er moet veel meer gezongen worden. Ik voor mij zou zeggen, laat in alle pauze's zingen, dan is er geen tijd tot praten (roddelen). Ook vond ik de opkomst matig, b.v. 3 uit een groep van circa 20 leden.
De Kameraadskes denken, dat met contributie betalen volstaan kan worden. Volgens mij is dit absoluut verkeerd. Werken moeten we in lagere en hooge functie's. Geen jalouzie over een hooger baan, allen één voor het groote mooie doel; een van gedachten één van zin, alles voor Volk en Vaderland en onzen Leider! Kamske HEGI

HAARLEM. *De Jaarmarkt der N.S.V.O.* Op den 26en en 27en Maart werd in Haarlem voor den kring Kennemerland Zuid der N.S.V.O. de 7e jaarmarkt gehouden in de bovenzaal van café Brinkman.
In een kort welverzorgd openingswoord riep kamske. Oosterhave, de districtsvertegenwoordigster voor Hulp en Bijstand, allen, en in het bijzonder de genoodigden, een hartelijk welkom toe, waarna de Landelijk Leidster der N.S.V.O. de jaarmarkt opende.
Kamske de Ruiter wees daarbij op de toewijding en de zorg van de vele kameraadskes met wier hulp deze markt tot stand was gekomen.
Onder de genoodigden zagen wij Mevrouw Mussert, de plaatsvervangend leidster, kamske Couzy; de landelijk vertegenwoordigster voor „Hulp en Bijstand", kamske Augmeijer, de Districtsleidster uit Amsterdam, de burgemeester van Haarlem en aangrenzende gemeenten, en verschillende functionarissen van het Hoofdkwartier.
Na de opening werden de gasten langs de verschillende afdeelingen geleid; Polygoon-Haarlem maakte hiervan gebruik om enkele momenten te verfilmen voor het Journaal dat in de komende weken in de theaters zal draaien. Aan Mevrouw Mussert werd een pop aangeboden, die een „hulp in de huishouding" voorstelde.
De drukte was zoo groot, dat de genoodigden zich slechts met groote moeite door de zaal konden bewegen; er heerschte echter een ware stemming van kameraadschap, die ook gedurende de andere uren van de Jaarmarkt steeds aanwezig was.
De zaal bood een bonten aanblik van verschillende keurige en smaakvolle ingerichte tafels. Daar waren de afdeelingen van „Hulp en Bijstand", van den Moederdienst, daar zagen wij zelfvervaardigde handwerkjes, een groot aantal van zijden restjse gemaakte heerendassen, luxe voorwerpen, kinder- en babykleertjes, een tafel met propagandamateriaal en vormingslectuur.
Op het podium kon men zien hoe met een spinnewiel omgegaan moet worden. Er was een beeldige wieg, die in minder dan geen tijd verkocht was.
Verschillende attracties trokken de aandacht, zooals het rad van avontuur, de grabbelton. Er werden eenige taarten verloot en het behoeft niet gezegd te worden dat de geldstukken rijkelijk in de jas van „Hulp en Bijstand" vloeiden.
De Afd. „Volks- en Gezinshuishouding" had de zorg op zich genomen van rauwkostslaatjes en zoute bollen terwijl een groote plaats was ingeruimd voor het erwtensoep- en koffiestalletje. Hier verdrong zich bij voortduring een groot aantal bezoekers en honderden koppen heerlijke soep en koffie zijn er genuttigd. Er was verder een Amerikaansche verkooping gehouden van een uit wolresten samengestelde lappendeken.
De zevende Jaarmarkt heeft zich in zeer groote belangstelling mogen verheugen. Verwacht mag worden dat „Hulp en Bijstand" een behoorlijk batig saldo zal hebben geboekt. En daat gaat het in dit geval om. Toen kamkse Oosterhaven deze zeer geslaagde Jaarmarkt-sloot, zeide zij zeer terecht, dat de zorgen en moeite aan dit feest verbonden, ruimschoots beloond waren. J. J.-A.

MAASTRICHT. Op Zondag 18 April was kamske Kloppenburg weer uit Amsterdam bij onze N.S. V.O., om ons 'n paar uur nuttig en aangenaam bezig te houden over de bereiding van voedsel, de hedendaagsche zorg van de huisvrouw. Met behulp van 2 films heeft zij ons vele middelen geleerd om die zorg tot 't minimum te beperken; door de volle 100% uit 't voedsel te halen, door zuinig te koken en gereed maken ervan, en dus door meer aandacht en tijd te besteden aan ons voedsel, ook reeds bij 't aankoopen er van.
Zoo werd ons o.a. den raad gegeven, volkorenbrood en roggebrood te verkiezen boven wittebrood; grove gort boven gortmout; 't boenen der aardappelen boven 't schillen ervan; rauwe groenten te eten inplaats van gekookte groenten. Daarbij konden we ons verschillende recepten aanschaffen voor 't samenstellen en gereed maken van allerlei gerechten. Deze recepten werden druk verkocht.
't Was werkelijk 'n leerzame middag; ieder N.S. V.O.-lid kon er haar voordeel uit trekken.
Kamske KLAAIJSEN

Bravo Maastricht! Ook 'n groep van 13 N.S.V.O.-sters nam, deel aan de Bloemenmarsch op Zondag 11 April; zij heeft door haar keurig en correct marcheeren en getraind onder leiding van kamske Van Loef, den 1en prijs weten te behalen onder de burgerlijke groepen. 'n Hoera-tje voor de N.S.V.O. te Maastricht! Kamske KLAAIJSEN

Verantw. redactrice: J. Jansen-van Balen, Amsterdam • Verantw. voor de advertenties: C. van Schaik, Amsterdam • Uitgever: Nenasu, Utrecht • Drukker: N.V. Drukkerij v/h L. E. Bosch & Zoon, Utrecht • Verschijnt tweemaal per maand • Abonnementsprijs f 3.50 per jaar. Geen verkoop losse No.'s • P. 1118/8